HLASY NÁRODA

VOICES OF THE NATION

MĚSÍČNÍK ČESKÉ MISIE V CHICAGU

No 6/2012 Cena $ 2.50 JUNE 2012

Benediktinské opatství sv.Petra a Pavla v Rajhradě

Rajhrad se nachází 12 km jižně od Brna na pravém břehu řeky Svratky. Benediktinský klášter v Rajhradě je nejstarším klášterem na Moravě. Podle legendy zde měl již v 10. století existovat klášter basiliánů, který údajně založil sám sv. Cyril. Historicky doloženou skutečností je, že v roce 1045 daroval český kníže Břetislav I. břevnovskému klášteru opuštěný hrad s názvem Rajhrad a v něm založil klášteřík (cellu) sv. Petra a Pavla. O tři léta později 26.listopadu 1048 byla cella proměněna ve skutečný klášter, který byl podřízen břevnovskému opatství. Klášter založený na místě velkomoravského hradiště snad již z 8. století byl v následujících staletích mnohokrát vydrancován. V roce 1311 navštívili klášter král Jan Lucemburský a rakouský vévoda Friedrich a Karel IV. potvrdil Břetislavova privilegia.. Za husitských bouří se do Rajhradu uchýlili řeholníci z mnoha zničených klášterů. Od roku 1540 zasedali rajhradští probošti v Moravském zemském sněmu. Právo pontifikálií nabyli probošti od papeže Inocence IX. v roce 1687 a od té doby směli nosit mitru, kříž, prsten a berlu. Celkové nezávislosti dosáhli rajhradští mniši v roce 1813, kdy bylo proboštství povýšeno císařem Františkem I. na opatství.

Románskou podobu si klášter udržel až do počátku 18. století, avšak stav budov byl nevyhovující. Proto se tehdejší probošt Antonín Pirmus odhodlal ke kompletní velkorysé přestavbě. Pirmus, nazývaný druhým zakladatelem kláštera, svěřil v roce 1718 projekční práce Janu Blažeji Santinimu Aichlovi, který navrhl čtyři kvadratury obklopující chrám sv. Petra a Pavla: prelaturu, konvent a dva hospodářské dvory. V roce 1722 se začal stavět kostel, konventní budovy sloužily od roku 1755 a celý komplex byl dokončen v roce 1840.

Rajhradský benediktinský klášter se postupně stával vyhlášeným centrem vzdělanosti. Již ve 14. století literárně vynikli probošt Jan II. a mnich Petr, který navíc kreslil překrásné iniciály. Mnohé rukopisy po sobě zanechali převor Lev (+1419), převor Placentinus (+ 1638), probošt Celestin Arlet (+ 1683) a mnozí další. Největší rozmach kláštera nastal v 18. a 19. století, kdy proslul rozšiřující se knihovnou a vědeckou činností Bonaventury Pitra – zpovědníka Marie Terezie, dr. Řehoře Volného, dr. Bedy Dudíka, dr. Mauruse Kintera a dalších vzdělaných benediktinů.

Celé 20. století bylo pro benediktiny téměř zničující, avšak nejtemnější období pro klášter nastalo krátce po komunistickém převratu. V noci z 13. na 14.dubna 1950 byly v rámci „Akce K" přepadeny jednotkami lidových milicí a StB všechny mužské řády v republice. Řeholníci byli internováni a majetek propadl státu. V rajhradském benediktinském klášteře se pak vystřídaly různé jednotky Československé lidovém armády.

V roce 1990 byly zdevastované objekty vráceny řádu, který za podpory mnohých institucí, fondů a dárců postupně rekonstruuje celý areál. V roce 2005 zde byl otevřen Památník písemnictví na Moravě, který spravuje slavnou benediktinskou knihovnu s 65 000 svazky knih. Klášter po čtyřicetileté nucené přetržce znovu ožívá a navazuje tak na téměř tisíciletou historii benediktinské komunity v Rajhradě.

Současný chrám sv. Petra a Pavla byl postaven na místě chrámu románského. Chrámovému průčelí vévodily štíhlé věže dosahující výšky 65 metrů. Věže pocházely z let 1691 – 92. Dnešní věže jsou jejich pouhým torzem. V roce 1942 se totiž při opravě kláštera věže vlivem bouře a větru i s lešením zřítily a byly pouze provizorně zastřešeny. Štítu v průčelí dominuje mozaikový obraz Neposkvrněného Početí Panny Marie z roku 1895 ve výklencích po stranách nad vchodem jsou sochy sv.Vojtěcha a bl. poustevníka Vintíře.

Mistr barokního stavitelství J. B. Santini, zvaný Aichl, který v Čechách a na Moravě vytvořil okolo sta církevních a světských staveb, musel nejprve řešit problém statiky, jak vybudovat rozsáhlou stavbu na bažinatém terénu. Základy založil na ražených dubových pilotách. Dubové dřevo ponořené do vody má pevnost železa. Tyto dubové kmeny nesly celou stavbu až do 70. let 20. století, kdy byla zregulována řeka Svratka, tím poklesla úroveň podzemní vody pod klášterem, dřevo vyschlo a začalo se bortit. Musely být podniknuté náročné záchranné statické práce a kostel s klášterem tak dnes stojí na obrovské železobetonové desce.

Chrám na délku měří téměř 80 m, z toho na přední sekci lodi připadá 40 m. Její zdi se rozšiřují ve tvaru elipsy od 9,5 m až 16,5 m. Celá klenba chrámové lodi je zaklenuta do pěti kopulí, jejichž výška přesahuje 30 m. Nový chrám byl vysvěcen 7. června 1739 knížetem-biskupem olomouckým Jakubem Arnoštem z Lichtenštejna. Chrám je také nádherně vyzdoben. Freskovou výzdobu kopulí provedl v letech 1726 - 1729 brněnský malíř Jan Jiří Etgens. Hlavní oltář se sochou Kristovou je složen z 45 druhů evropských mramorů včetně mramoru z hory Olivetské ze Svaté země. Po stranách oltáře jsou sochy patronů chrámu sv. Petra a Pavla. V chrámové lodi je osm bočních oltářů. Většina soch těchto oltářů je od brněnského řezbáře Ondřeje Schweigla. Sochy na zadních oltářích jsou B. Edeleho z Brna. Oltáře jsou směrem od kazatelny v následujícím pořadí: sv. Ondřej s obrazem od Matyáše Šťastného z Brna. Sochy sv. Judy Tadeáše a sv. Benedikta jsou od Schweigla. Sv. Benedikt s obrazem Smrt sv. Benedikta od Josefa Führicha. Sochy sv. Mauruse a sv. Placida jsou od Schweigla. Třetí oltář sv. Jana Nepomuckého s obrazem od J. J. Etgense má sochy sv. Prokopa a sv. Vojtěcha od Schweigla. Oltář sv. Rodiny s obrazem Jos. Winterhaltera má sochy sv. Davida a Zachariáše od Edeleho. Další oltáře od sakristie: sv. Gertruda s obrazem od Etgense má sochy sv. Mechtilda a Valburga od Schweigla. Sv. Scholastika s obrazem sv. Benedikt se svou sestrou sv. Scholastikou od Jos. Führicha a se sochami sv. Hildegardy a sv. Otílie od Schweigla. Sv. Barbora s nedokončeným obrazem od Františka Preise z Jihlavy. Sochy sv. Kateřiny a sv. Apolonie jsou od Schweigla. Posledním oltářem je oltář Všichni svatí benediktinského řádu s obrazem Jos. Winterhaltera a s Edeleho sochami sv. Ambrože a sv. Augustina. Na kůru byly původní varhany z roku 1733, které byly roku 1909 modernizovány.

Za zmínku stojí i pozoruhodná vazba na kostele, která svou složitostí a množstvím materiálu ohromuje. Bylo na ni spotřebováno více než 430 dubových kmenů, koupených v roce 1728 v lesích panství veverského. Klášter ve svých lesích neměl dostatek vhodného dřeva.

Rajhrad je také Mariánským poutním místem. Z chrámové lodi směrem do konventu vybočuje Mariánská kaple vybudovaná v letech 1748 -1749 převorem P. Hugonem. Socha Matky Boží Rajhradské podle tradice stávala na hlavním oltáři prý již od roku 1270. Socha byla zneuctěna za vpádu pruských vojáků roku 1742. Byla však restaurována a dodnes je zbožně uctívána. Rajhrad má ještě další zvláštnost. Probošt Pirmus při přestavbě kláštera získal pro chrám mariánské sošky ze čtyř slavných benediktinských klášterů a současně Mariánských poutních míst jsou to Altötting a Ettal v Bavorsku, Einsiedeln ve Švýcarsku a Montserrat ve Španělsku. Sochy jsou umístěny u bočních oltářů.

Rajhrad je též poutním místem Cyrilo – Metodějským. Svou prastarou tradicí se hlásí až k dobám věrozvěstů Velké Moravy a vedle posvátného Velehradu i zde se uchovávají ostatky sv. Cyrila získané z Říma.

Foto na titulní straně:
Průčelí opatského chrámu
sv. Petra a Pavla v Rajhradě

Pane, prosím Tě…

… když se cítím silný,
připomeň mi,
abych poklekl na kolena.

… když si myslím, že mám vždy pravdu,
připomeň mi,
kolik pravd jsem znevážil.

… když příliš mnoho mluvím,
připomeň mi Tvá slova:
„…nemluvte naprázdno, jako pohané;
ti si myslí, že budou vyslyšeni
pro množství slov." (Mt 6, 7)

… když jsem spokojený s tím,
že jsem se už někam dostal,
připomeň mi,
že musím jít dál.

… když cítím, že se od tebe vzdaluji
připomeň mi,
že Ty čekáš na můj návrat.

…když jsem velmi netrpělivý a kritický,
připomeň mi trpělivost,
kterou Ty máš se mnou.

… když se cítím opuštěný a zapomenutý
připomeň mi,
kolikrát já zapomínám na Tebe.

… když závidím
připomeň mi dary,
které jsem od Tebe přijal.

… když se cítím zraněný, zrazený, ukřivděný…
připomeň mi,
že jen Ty můžeš být útěchou.

… když od Tebe žádám velmi mnoho,
připomeň mi,
že jen Ty víš, co skutečně potřebuji
a co je pro mě to nejlepší.

… když si dělám iluze
připomeň mi Tvá zaslíbení.

… když mám pocit, že jsi mě opustil,
připomeň mi,
že ve skutečnosti kráčíš stále vedle mě
tak jak jsi to slíbil:
„Já jsem s vámi po všechny dny
až do konce světa." (Mt 28,20)

… když se cítím velmi hříšný,
připomeň mi,
že Ty dovedeš odpouštět
a raduješ se z každého navráceného hříšníka.

… když se bojím, že mě lidé budou odsuzovat,
připomeň mi,
že o konečném soudu rozhoduješ Ty.

… když se cítím na dně,
připomeň mi,
abych si vzpomněl na to, jak Tobě bylo na kříži.

… když se cítím důležitý
připomeň mi,
že Ty miluješ právě malé a pokorné.

… když se cítím velmi unavený nebo nešťastný,
připomeň mi bolest těch,
kteří ztratili všechno – kromě víry a naděje.

… když má víra klesá,
připomeň mi, abych se modlil.

… když svět ode mě žádá,
abych se klaněl druhým lidem,
připomeň mi,
že jediným Pánem pro mě jsi Ty.

… když si chci zachránit život,
připomeň mi Tvou oběť na kříži za nás…

Můj Pane, vždy když mám pokušení
utéct před bolestí,
připomeň mi,
že bez toho, abych nesl svůj kříž,
není možné být vzkříšený a uvidět Tvoji tvář.
Amen.

LITURGICKÁ ČTENÍ

11.neděle v mezidobí - 17.června 2012

1. ČTENÍ - Ez 17,22-24

Čtení z knihy proroka Ezechiela.

Tak praví Pán, Hospodin: „Já vezmu z vrcholku vysokého cedru slabou větévku, ulomím ji z jeho nejvyšších výhonků a zasadím ji sám na vysoko vyčnívající hoře. Na vysoké Izraelově hoře ji zasadím, vyžene větve, vyraší výhonky, ponese plody, stane se nádherným cedrem. Pod ním budou hnízdit ptáci všeho druhu, budou hnízdit ve stínu jeho ratolestí. Poznají pak všechny polní stromy, že já jsem Hospodin: ponižuji strom vysoký, povyšuji strom nízký, dávám uschnout stromu zelenému, vypučet stromu suchému. Já, Hospodin, jsem to řekl a učinil."

2.ČTENÍ - 2 Kor 5,6-10

Čtení z druhého listu svatého apoštola Pavla Korinťanům.

Bratři! Jsme ustavičně plni důvěry. Víme, že dokud jsme doma v tomto těle, jsme jako vyhnanci v cizině, daleko od Pána. To proto, že v nynějším stavu v Boha jen věříme, ale dosud ho nevidíme. Jsme však plni důvěry a chtěli bychom raději opustit domov tělesný a odebrat se do domova k Pánu. A proto stůj co stůj usilujeme o to, abychom se mu líbili, ať už v domově těla zůstáváme, nebo se z něho odebíráme. My všichni se přece musíme objevit před Kristovým soudem, aby každý dostal odplatu za to, co za života udělal dobrého nebo špatného.

EVANGELIUM - Mk 4,26-34

Slova svatého evangelia podle Marka.

Ježíš řekl zástupu: „Boží království je podobné člověku, který zaseje do země semeno; ať spí, nebo je vzhůru, ve dne i v noci, semeno klíčí a roste, on ani neví jak. Země sama od sebe přináší plody: napřed stéblo, potom klas, pak zralé zrno v klasu. Když pak se ukáže zralý plod, hned člověk vezme srp, protože nastaly žně." Řekl také: „K čemu přirovnáme Boží království nebo jakým podobenstvím ho znázorníme? Je jako hořčičné zrnko: Když se zasévá do země, je menší než všechna semena na zemi, ale když je zaseto, vzejde a přerůstá všechny jiné zahradní rostliny; vyžene tak velké větve, že ptáci mohou hnízdit v jeho stínu." Mnoha takovými podobenstvími jim hlásal Boží slovo, jak to mohli pochopit. Bez podobenství k nim nemluvil. Když však byl se svými učedníky sám, všechno vysvětloval.

Narození svatého Jana Křtitele 24.června 2012

1. ČTENÍ - Iz 49, 1-6

Čtení z knihy proroka Izaiáše

Slyšte mě, ostrovy, dejte pozor, národy, které jste v dáli! Hospodin mě povolal od matčina lůna, již v mateřském životě nazval mě jménem. Z mých úst udělal nabroušený meč, ve stínu své ruky mě ukryl. Ukoval mě v zaostřený šíp, ve svém toulci mě schoval. Řekl mi: „Jsi mým služebníkem, Izraelem, proslavím se tebou." Já však jsem pravil: „Nadarmo jsem se namáhal, naprázdno, zbytečně jsem strávil svou sílu. Mé právo je však jistě u Hospodina a má mzda u mého Boha." Avšak nyní praví Hospodin, který si ze mě utvořil služebníka již v matčině lůně, abych zas k němu přivedl Jakuba, abych mu shromáždil Izraele. Tak jsem ve cti u Hospodina, protože Bůh je mou silou. Řekl mi tedy: „Nestačí, že jsi mým služebníkem, abys obnovil Jakubovy kmeny a zbytky Izraele přivedl nazpět. Proto tě dám národům jako světlo, aby se spása má rozšířila až do končin země."

2. ČTENÍ - Sk 13, 22-26

Čtení ze Skutků apoštolů.

Pavel řekl: „Bůh dal praotcům za krále Davida, o něm vydal pochvalné svědectví: ‚Nalezl jsem Davida, Jesseova syna. Je to muž podle mého srdce. Ten vyplní všechno, co budu chtít.' Z jeho potomstva Bůh podle zaslíbení vyvedl Izraeli jako Spasitele Ježíše. Před jeho příchodem hlásal Jan všemu izraelskému lidu křest obrácení. Když Jan svůj úkol končil, říkal: ‚Já nejsem ten, za koho mě pokládáte. Ale po mně přijde ten, kterému nejsem hoden zout opánky z nohou.' Bratři a sestry, kteří pocházíte z Abrahámova rodu, i vy, kdo se bojíte Boha! Nám bylo posláno slovo o té spáse."

EVANGELIUM - Lk 1, 57-66.80

Slova svatého evangelia podle Lukáše

Alžbětě se naplnil čas a přišla její hodina: narodil se jí syn. Když její sousedé a příbuzní uslyšeli, že jí Pán prokázal velikou milost, radovali se s ní. Osmého dne přišli obřezat dítě a chtěli mu dát po jeho otci jméno Zachariáš. Jeho matka na to řekla: „Ne, ale bude se jmenovat Jan!" Namítli jí: „Tak se nikdo z tvého příbuzenstva nejmenuje." Posunky naznačovali jeho otci, jaké by mu chtěl dát jméno. On si vyžádal tabulku a napsal: „Jeho jméno je Jan." Všichni se tomu podivili. Ihned se mu uvolnila ústa i jazyk a on mluvil a chválil Boha. Všech jejich sousedů se zmocnila bázeň a po celém judském pohoří se mluvilo o všech těch událostech. Všichni, kdo to uslyšeli, uvažovali o tom v srdci a ptali se: „Co asi z toho dítěte bude? Vždyť ruka Páně byla s ním!" Chlapec rostl a jeho duch sílil. Žil na poušti až do dne, kdy vystoupil před izraelským národem.

13.neděle v mezidobí - 1.července 2012

1. ČTENÍ - Mdr 1, 13-15; 2, 23-24

Čtení z knihy Moudrosti.

Bůh neudělal smrt a nelibuje si, když hynou živí. Ale všechno stvořil, aby to bylo; stvořené věci na světě přinášejí prospěch, jed zhouby v nich není; ani smrt na zemi nevládne. Spravedlnost smrti nepodléhá. Vždyť Bůh stvořil člověka k nesmrtelnosti, udělal ho jako obraz vlastní přirozenosti, ale ďáblovou závistí přišla smrt na svět, zakusí ji ti, kdo jsou v jeho moci.

2. ČTENÍ - 2 Kor 8, 7.9.13-15

Čtení z druhého listu svatého apoštola Pavla Korinťanům.

Bratři! Jako vynikáte po každé stránce; ve víře i ve slově, v poznání, ve vší horlivosti a lásce, kterou jste od nás přijali, tak se vyznamenejte i v tomto díle lásky. Znáte přece milost našeho Pána Ježíše Krista. On, ačkoli bohatý, stal se pro vás chudým, abyste vy zbohatli z jeho chudoby. Nebylo by totiž dobré, že byste jiným v tísni ulehčili, a sami do ní upadli. Spíše má nastat jakési vyrovnání: za nynějších okolností to, co vám přebývá, jim prospěje v nedostatku, aby zase jejich přebytek doplnil to, co potřebujete vy. Tak se to vyrovná, jak stojí v Písmu: ‚Kdo nasbíral mnoho, tomu nepřebývalo, a kdo málo, neměl nedostatek.'

EVANGELIUM - Mk 5, 21-43

Slova svatého evangelia podle Marka.

Ježíš se vrátil lodí na druhý břeh a už se kolem něho shromáždil velký zástup. Když byl ještě na břehu moře, přišel k němu jeden z představených synagogy, jmenoval se Jairos. Jak ho uviděl, padl mu k nohám a snažně ho prosil: „Moje dceruška umírá. Pojď, vlož na ni ruce, aby byla zachráněna a žila.“ Ježíš s ním odešel. Velký zástup šel za ním a tlačil se na něj. Byla tam jedna žena, která dvanáct let trpěla krvácením, mnoho zkusila u mnoha lékařů a celý svůj majetek vynaložila na léčení, ale nic jí nepomohlo, spíše jí bylo čím dál hůř. Když slyšela o Ježíšovi, šla v zástupu lidí a zezadu se dotkla jeho šatu. Řekla si totiž: „Jestli se dotknu třeba jen jeho šatů, budu uzdravena.“ A hned ji přestalo krvácení a pocítila na těle, že je ze svého neduhu vyléčena. Ježíš ihned v sobě poznal, že z něho vyšla zázračná moc. Obrátil se proto v zástupu a zeptal se: „Kdo se to dotkl mých šatů?“ Jeho učedníci mu odpověděli: „Vidíš přece, jak se lidé na tebe tlačí, a ptáš se: Kdo se mě dotkl!“ Ale Ježíš se rozhlížel, aby uviděl tu, která to udělala. Tu přišla ta žena, celá ustrašená a rozechvěná – věděla dobře, co se s ní stalo – padla před ním na zem a pověděla mu celou pravdu. On jí na to řekl: „Dcero tvá víra tě zachránila. Jdi v pokoji a buď zdráva, zbavena svého neduhu!“ Zatímco ještě mluvil, přišli lidé z domu představeného synagogy se zprávou: „Tvá dcera umřela. Proč ještě Mistra obtěžuješ?“ Ježíš zaslechl, co se tu mluvilo, a řekl představenému synagogy: „Neboj se, jen věř!“ Nedovolil nikomu, aby šel s ním, jenom Petrovi, Jakubovi a jeho bratru Janovi. Přišli k domu představeného synagogy a viděli tam rozruch, lidi, jak pláčou a velmi naříkají. Vešel dovnitř a řekl jim: „Proč jste tak rozrušeni a pláčete? Dítě neumřelo, jenom spí.“ Posmívali se mu. On však všechny vykázal ven, vzal s sebou otce dítěte i matku a své společníky a šel do světnice, kde dítě leželo. Vzal ji za ruku a řekl: „Talitha kum!“, to znamená: „Děvče, říkám ti, vstaň!“ Děvče ihned vstalo a chodilo – bylo jí dvanáct let. Lidé byli úžasem jako bez sebe. Ježíš jim přísně přikázal, že se to nikdo nesmí dozvědět, a řekl jim, aby jí dali jíst.

14.neděle v mezidobí - 8.července 2012

1. ČTENÍ - Ez 2, 2-5

Čtení z knihy proroka Ezechiela.

Vešla do mě síla a postavila mě na nohy. Slyšel jsem, jak Bůh mluví ke mně a praví: „Synu člověka! Já tě posílám k synům Izraele, k odpadlému národu, který ode mě odstoupil; oni i jejich otcové byli mi nevěrní až do dneška. Jsou to lidé drzé tváře a zatvrzelého srdce, k nimž tě posílám. Řekneš jim: Tak praví Pán, Hospodin! A oni - ať už poslechnou, nebo ne, je to vskutku vzpurné plemeno - musí poznat, že byl mezi nimi prorok!“

2. ČTENÍ - 2 Kor 12, 7-10

Čtení z druhého listu svatého apoštola Pavla Korinťanům.

Bratři! Abych se pro vznešenost zjevení nepyšnil, byl mi dán do těla osten, posel to satanův, aby mě bil do tváře. To proto, aby se mě nezmocňovala pýcha. Kvůli tomu jsem třikrát prosil Pána, aby mě toho zbavil. Ale on mi řekl: „Stačí ti moje milost, protože síla se tím zřejměji projeví ve slabosti.“ Velmi rád se tedy budu chlubit spíše svými slabostmi, aby na mně spočinula Kristova moc. Proto s radostí přijímám slabosti, příkoří, nouzi, pronásledování a úzkosti a snáším to pro Krista. Neboť když jsem slabý, právě tehdy jsem silný.

EVANGELIUM - Mk 6, 1-6

Slova svatého evangelia podle Marka.

Ježíš šel do svého domova. Učedníci ho doprovázeli. Příští sobotu začal učit v synagoze. Mnoho lidí ho poslouchalo a říkali celí užasli: „Kde se to v něm vzalo? Jaká moudrost mu byla dána! A takové zázraky se dějí jeho rukama! Copak to není ten tesař, syn Marin a příbuzný Jakubův, Josefův a Šimonův? A nežijí jeho příbuzné tady mezi námi?“ A pohoršovali se nad ním. Ježíš jim řekl: „Nikde prorok neznamená tak málo jako ve své vlasti, u svých příbuzných a ve své rodině.“ A nemohl tam udělat žádný zázrak; jenom na několik málo nemocných vložil ruce a uzdravil je. A divil se jejich nevěře.

15.neděle v mezidobí - 15.července 2012

1. ČTENÍ - Am 7, 12-15

Čtení z knihy proroka Amosa.

Amasjáh, kněz v Betelu, řekl Amosovi: „Vidoucí, seber se a uteč do judské země, tam se živ a tam prorokuj! V Betelu už prorokovat nesmíš, neboť zde je králova svatyně a říšský chrám.“ Amos odpověděl Amasjáhovi: „Nebyl jsem prorok ani prorocký učedník, byl jsem pastýř a pěstitel smokvoní. Hospodin mě vzal od stáda a řekl mi: Jdi a prorokuj mému izraelskému lidu!“

2. ČTENÍ - Ef 1, 3-14

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Efesanům.

Buď pochválen Bůh a Otec našeho Pána Ježíše Krista, který nás zahrnul z nebe rozmanitými duchovními dary, protože jsme spojeni s Kristem. Vždyť v něm si nás vyvolil ještě před stvořením světa, abychom byli před ním svatí a neposkvrnění; v lásce nás ze svého svobodného rozhodnutí předurčil, abychom byli přijati za jeho děti skrze Ježíše Krista. To proto, aby se vzdávala chvála jeho vznešené dobrotivosti, neboť skrze ni nás obdařil milostí pro zásluhy svého milovaného Syna. V něm máme vykoupení skrze jeho krev, odpuštění hříchů pro jeho nesmírnou milost, kterou nám tak bohatě projevil s veškerou moudrostí a rozumností: seznámil nás totiž s tajemstvím své vůle, jak se mu to líbilo a jak si to napřed sám u sebe ustanovil, až se naplní čas pro dílo spásy: že sjednotí v Kristu vše, co je na nebi i na zemi. A skrze něho jsme se stali Božím majetkem, jak jsme k tomu byli předem určeni úradkem toho, který všechno působí podle rozhodnutí své vůle. Tak máme sloužit k tomu, aby se šířila chvála o jeho božské velebnosti, my totiž, kteří jsme už dříve kladli své naděje do Mesiáše. Skrze něho se dostalo i vám potvrzení od slíbeného Ducha svatého, když jste přijali slovo pravdy, radostnou zvěst o své spáse, a když jste v něho uvěřili. Duch je zárukou, že nám jednou připadne dědictví. Tak se dovrší naše vykoupení, protože si nás Bůh získal jako svůj majetek, abychom sloužili ke chvále jeho božské velebnosti.

EVANGELIUM - Mk 6, 7-13

Slova svatého evangelia podle Marka.

Ježíš zavolal svých Dvanáct, začal je posílat po dvou a dával jim moc nad nečistými duchy. Nařídil jim, aby si na cestu nic nebrali, jen hůl: ani chléb, ani mošnu, ani peníze do opasku, jen opánky na nohy, ani aby si neoblékali dvoje šaty. Řekl jim: „Když přijdete někam do domu, zůstávejte tam, dokud se odtamtud nevydáte zase dál. Když vás však na některém místě nepřijmou a nebudou vás chtít slyšet, při odchodu odtamtud si vytřeste prach ze svých nohou na svědectví proti nim.“ Vydali se tedy na cesty a hlásali, že je třeba se obrátit. Vyháněli mnoho zlých duchů, pomazávali olejem mnoho nemocných a uzdravovali je.

ZPRÁVY Z VLASTI

Carolina od 1. do 31.května 2012

Politické události

Předčasné volby nebudou, Sněmovna nenechala Nečasovu vládu padnout

Poslanci v pátek 27.dubna rozhodli, že koaliční vláda premiéra Petra Nečase (ODS) bude pokračovat i po rozkolu ve Věcech veřejných. V hlasování o vyslovení důvěry, které podnítil sám Nečas, kabinet podpořilo 105 poslanců. Proti návrhu se vyslovilo 93 členů dolní komory parlamentu, poslanci Jaroslav Škárka (nezařazený, dříve VV) a David Kádner (VV) se hlasování nezúčastnili. Vládě přitom k uhájení dosavadní pozice stačila nadpoloviční většina hlasů přítomných poslanců. Důvěru Nečasově kabinetu vyjádřilo 51 občanských demokratů, 41 poslanců TOP 09, osm poslanců z platformy vicepremiérky Karolíny Peake, nezařazení Pavel Bém a Michal Doktor (oba dříve ODS), ale také tři členové poslaneckého klubu opozičních Věcí veřejných (Milan Šťovíček, Otto Chaloupka, Miroslav Petráň). Proti zachování současné vlády pak podle předpokladů hlasovali poslanci ČSSD a KSČM spolu s osmi zástupci VV a čtyřmi nezařazenými poslanci: Vitem Bártou, Kristýnou Kočí (oba dříve VV), Jiřím Paroubkem a Jiřím Šlégrem (oba dříve ČSSD, dnes Národní socialisté - levice 21.století). Impulsem k hlasování o důvěře byly události druhé poloviny dubna, které přispěly ke značné nestabilitě vlády. Vše odstartovala vicepremiérka Karolína Peake, když 17.dubna ohlásila svůj odchod z Věcí veřejných a promluvila o plánech na vytvoření nové politické platformy spolupracující se současnou vládou. V pondělí 23.dubna pak ODS a VV vypověděly koaliční smlouvu a torzo rozštěpených Věcí veřejných oznámilo odchod do opozice. Cílem hlasování bylo prokázat, zda bude Nečasův kabinet s podporou skupiny někdejších poslanců VV v čele s vicepremiérkou Peake nadále životaschopný. Mimořádná schůze Poslanecké sněmovny, která začala v deset hodin dopoledne, se tradičně protáhla, k hlasování zákonodárci přistoupili až v podvečer. O slovo se v průběhu dne hlásili zejména opoziční poslanci, kteří ve svých projevech vyjmenovávali důvody, proč by měla současná vláda skončit. Řečníci z řad ODS, TOP 09 a platformy Karolíny Peake naopak argumentovali tím, že je nutné, aby vláda dokončila započaté reformy. Vít Bárta před svým vystoupením předal své bývalé stranické kolegyni Peake kytici žlutých chryzantém s černou stužkou. Chryzantémy jsou považovány za smuteční květiny, žlutá barva pak může symbolizovat nevěru či zradu. „Byl to od něj velký tyjátr," prohlásila Peake na Bártovu adresu v rozhovoru pro iDnes.cz. „Jsem rád, že se našel dostatečný počet poslanců, kteří chtějí podpořit reformní program vlády," okomentoval premiér Nečas výsledek hlasování. Naznačil tak, že vláda nemíní z nepopulárních kroků a úsporných opatření ustupovat. „Vláda se bude opírat o platformu, kterou nikdo nevolil a nikdy nekandidovala v žádných volbách, o poslance, kterým hrozí trestní stíhání a kteří se bojí nových voleb," netajil se svou nelibostí vůči novému uskupení kolem Karolíny Peake předseda opoziční ČSSD Bohuslav Sobotka. Prvním důležitým úkolem, který měl prověřit jednotnost staronové vlády, mělo být schvalování církevních restitucí. Poslanci je měli projednávat 2.května, ale z programu květnové schůze je vyřadili – oficiálně proto, že návrh zákona nestačil kvůli vládní krizi projednat ústavněprávní výbor. S rozsahem náhrad nesouhlasí opozice a většinově je odmítá česká společnost.

Ministerstvu školství bude šéfovat Petr Fiala, bývalý rektor Masarykovy univerzity Brno

Na post ministra školství si před svým odchodem z vlády dělaly zálusk Věci veřejné. Ve středu 2.května byl ale na místo jmenován nestraník Petr Fiala. Jeho příchod kvitují vládní a paradoxně i opoziční politici. Fiala není ve vládě premiéra Petra Nečase úplným nováčkem. Od září v ní působil jako premiérův hlavní vědecký poradce. Později byl jmenován místopředsedou Rady pro výzkum, vývoj a inovace. Podílel se i na přípravě několika reforem předložených bývalým ministrem školství Josefem Dobešem. V polovině minulého roku skončila Fialova sedmiletá rektorská dráha na Masarykově univerzitě v Brně. Poté zastával funkci prorektorra pro akademické záležitosti a dále na univerzitě vyučoval politologii. Nový ministr bude muset rychle vyřešit problémy s čerpáním dotací z EU, Brusel totiž nedávno Česku omezil vyplácení peněz z programu Vzdělání pro konkurenceschopnost. Ministerstvo tak může přijít až o 53 mld. korun. Ministerstvo školství čekají úsporná opatření ve výši okolo 2,5 miliard, které musí Petr Fiala v resortu ušetřit. Škrty jako oficiální důvod své rezignace uváděl Josef Dobeš (VV), který opustil ministerské křeslo na konci března. Kromě financování regionálního školství čeká na dokončení také reforma vysokých škol. Josef Dobeš se ke svému nástupci vyjadřuje pozitivně. Se stínovým ministrem školství opoziční ČSSD Marcelem Chládkem ale vyjadřuje obavy, že Petr Fiala jako nestraník může mít problémy se shánění peněz pro fungování resortu.

Lidé v Česku vzpomínali na oběti druhé světové války

Nad pražským Vítkovem zazněla státní hymna, následovaná husitským chorálem Kdož jsú Boží bojovníci. Prezident Václav Klaus a čeští veteráni druhé světové války se shromáždili u pomníku, aby vzdali poctu válečným obětem. Pietní akce se účastnili i premiér Petr Nečas či kardinál Dominik Duka. Po minutě ticha vypálila čestná stráž salvu jako vzpomínku na padlé vojáky. Píše se 8.květen a přesně před 67 lety kapitulovala vojska nacistické třetí říše. V Evropě tehdy skončil nejstrašlivější konflikt v historii. U příležitosti Dne vítězství povýšil prezident Václav Klaus trojici vojáků do generálských hodností, ministr obrany Alexandr Vondra zase uděloval vysoká vojenská vyznamenání – Kříže obrany státu. Slavnostní přehlídky se zúčastnil také plukovník Jan

Koukol, veterán z bitvy u Tobruku a vůbec nejstarší žijící účastník bojů v severní Africe. O svátečním dnu se pro veřejnost otevřely i některé státní instituce, například Poslanecká sněmovna, Senát nebo Kramářova vila. Lidé mohli výjimečně navštívit rovněž Černínský palác a v něm byt poválečného ministra zahraničí, Jana Masaryka. Syn prvního československého prezidenta byl roku 1948 nalezen mrtvý pod okny své koupelny a jeho smrt dodnes zůstává záhadou. Pietní akce a oslavy konce války se konaly i v dalších městech České republiky. V Plzni, kterou osvobodili američtí vojáci 6.května 1945, byl slavnostně odhalen pomník věnovaný československým pozemním jednotkám, které bojovaly na západní frontě. Nový pomník stojí také na brněnském letišti v Tuřanech. Propletená bronzová křídla mají připomenout hrdinství československých letců. V Brně se vzpomínalo i v areálu Kounicových kolejí, kde se sešli zástupci města a pamětníci. Během německé okupace se koleje proměnily ve vězení, kterým prošly tisíce lidí. Ačkoliv ukončení druhé světové války na starém kontinentu se slaví 8.května, poslední výstřely v Evropě padly až 11.května u české obce Slivice. V Tichomoří válka skončila ještě později, 2.září 1945.

Poslanci hlasovali pro nižší růst důchodů, opozice s návrhem na zamítnutí neuspěla

Vládní koalice na schůzi 4.května podpořila v prvním čtení předlohu zákona o nižší valorizaci penzí. Od roku 2013 do roku 2015 by tak důchody měly růst jen o třetinu růstu mezd a třetinu inflace. Pokud parlament novelu definitivně schválí, vzrostou důchody o přibližně 156 korun měsíčně místo očekávaných 428 korun. I přes zdržování opozičních ČSSD a KSČM, ke kterým se snahou o zamítnutí novely přidaly i Věci veřejné, však předloha nakonec prošla a nyní míří do sociálního výboru. Ve svých proslovech argumentovali poslanci ČSSD a KSČM především lživými sliby koalice. „Zodpovědní členové vlády zamlčovali své kroky, nebo lhali. Říkali, že se důchodová reforma současných penzistů nedotkne," prohlásil Miroslav Opálka (KSČM). Lubomír Zaorálek (ČSSD) zase poukázal na to, že navrhovaná novela zbrzdí ekonomický růst země, jelikož se dotkne více než 2,5 milionu občanů. „Můžeme se utahováním opasků také uškrtit k smrti." Zástupci koalice si však stojí za svým, podle nich je plánovaná novela více než nutná, pokud se chtějí držet svého plánu udržet v letech 2013 a 2014 schodek rozpočtu pod třemi procenty HDP. „Jsem si vědom toho, že tento návrh je velmi nepopulární, nicméně je odpovědný vůči našim dětem, vůči dalším generacím tak, abychom snížili zadlužování státu na únosnou míru a abychom směřovali k vyrovnaným rozpočtům," vyjádřil se k problému ministr práce a sociálních věcí Jaromír Drábek (TOP 09). Pro novelu zákona o nižší valorizaci penzí zvedlo během schůze ruku 85 poslanců, proti bylo naopak 79. Navrhovaná novela prošla a sociální výbor, kam předloha zákona zamířila, má nyní netradičně pouhý měsíc na její projednání. „Novela musí být schválena do září, protože ministerstvo musí vydat do konce tohoto měsíce prováděcí vyhlášku," zdůvodnil rozhodnutí Drábek.

Úplatková aféra poslance Davida Ratha

Poklidnou atmosféru měsíce květů rozvířila na české politické scéně úplatková aféra poslance Davida Ratha. Ten byl zvolen ve Středočeském kraji poslancem za ČSSD v květnu 2010. Úřadující šéf ČSSD Bohuslav Sobotka si jej vybral do stínové vlády, kde by měl obstarávat opoziční oponenturu k návrhům ministra zdravotnictví v Nečasově vládě Leoše Hegera. 14.května večer byl David Rath zadržen protikorupční policií a obviněn z přijetí úplatku. Jelikož byl dle policie zadržen těsně po činu, nemusel být vyžádán předchozí souhlas sněmovny. Předsedkyně poslanecké sněmovny Miroslava Němcová tentýž den dala souhlas s vydáním Davida Ratha soudu. Údajně mělo jít o úplatek v souvislosti se zadáváním veřejných zakázek. Když policie Ratha v pondělí večer zadržela, měl u sebe v krabici od vína sedm milionů korun. V případu padlo obvinění i na dalších sedm lidí, ty poslal ve čtvrtek odpoledne 17.května do vazby ústecký soud. Rath vydal prohlášení, kde svůj případ označil jako politickou léčku. "Sledování mohlo bezpochyby posloužit k získání informací pro vhodné nastražení léčky na mou osobu, jak se také stalo. V tom spatřuji politické jádro kauzy. Na základě politického impulsu je použito jakési oznámení k zahájení rozsáhlé akce proti bezúhonným osobám," uvedl bývalý hejtman. Podle dosud zveřejněných policejních dokumentů k této korupční kauze se měl Rath podílet na nadhodnocení zakázky za 215 milionů na rekonstrukci zámku v Buštěhradě a za to si spolu s dalšími lidmi plánovali rozdělit 24 milionů korun. Za klíčové postavy, které celý plán vymyslely, označuje policie podle informací Aktuálně.cz bývalého poslance Petra Kouta a ředitelku kladenské nemocnice Kateřinu Pancovou. O umístění Davida Ratha do vazby rozhodl soudce ústeckého okresního soudu a následně byl Rath převezen do litoměřické vazební věznice. O vyšetřování kolem zadržení Davida Ratha a dalších sedmi lidí byla informována i Evropská komise, která si k případu vyžádala další informace. Mandátový a imunitní výbor vyslechl poslance Ratha a doporučil sněmovně vydat obviněného poslance k trestnímu stíhání. Definitivně rozhodne celá Poslanecká sněmovna na nejbližší schůzi, která má začít 5.června.

Podle http://aktualne.centrum.cz

Ze Slovenska

Premiér Fico představil programové prohlášení vlády. Opozici chybějí detaily

Staronový premiér Robert Fico (Smer-SD) představil ve čtvrtek 26.dubna program nové slovenské vlády. Smer-SD suverénně vyhrál předčasné volby, a zajistil si tak 83 (ze 150) poslaneckých mandátů. Opozice s vládním programem od počátku nesouhlasí. Chybí jí detailnější rozpracování financí. Proč programové prohlášení vlády SR, které Fico představil poslancům, neobsahuje více konkrétních údajů o finančním plánování, odůvodnil tvrzením, že vláda stále čeká na oficiální čísla v souvislosti s odhadem hospo-

dářského růstu a výškou deficitu. Proto je podle něho předčasné mluvit o konkrétních věcích. Na tiskové konferenci opoziční SDKÚ, která byla v minulém volebním období nejsilnější koaliční stranou, zaznělo, že strana programové prohlášení vlády nepodpoří. Uvedla to místopředsedkyně strany Lucia Žitňanská. Podle jejich informací by tak měly učinit i další opoziční strany. Myslí si, že prohlášení je koncipované tak široce, aby dalo ministrům možnost jednat téměř libovolně. Chybějí v něm konkrétně záměry řešení nezaměstnanosti, plány na konsolidaci veřejných financí, ale i odpolitizování justičního systému a policie. Fico vyjádřil obavy, že měsíc květen bude nejtěžší v jeho politické kariéře. Vyjádřil se tak pro denník SME v souvislosti se závazkem vůči EU, který přebral po vládě bývalé premiérky Ivety Radičové. Ten znamená stlačit deficit pod tři procenta HDP do roku 2013. Už na červnové parlamentní schůzi by měli být předložené s tím související návrhy zákonů, jejichž cílem bude ušetřit až 1,5 miliardy eur. Podle jeho slov se vláda nevzdá možnosti zasahovat do ekonomiky.

Ekonomika

Podnikatelem roku se stal šéf Kofoly

Titul Podnikatel roku 2011 si ve čtvrtek 26.dubna z pražského žofínského paláce odnesl Jannis Samaras, generální ředitel společnosti Kofola. Nezávislá porota v čele s Adamem Walachem, který titul získal vloni, vybírala z vítězů jednotlivých krajských kol nejvýraznější charakter. „Jde samozřejmě o podnikatelský příběh a o osobnost. Jestli by firma měla ty výsledky bez něj, nebo neměla," vysvětlil podstatu soutěže jeden z porotců. Vítěz cenu převzal z rukou ministra financí Miroslava Kalouska. „Stojím tu díky všem lidem v Kofole, svým kolegům a týmu, který se mnou Kofolu posouvá dál. Věřím, že budou rádi. Díky, Kofolo," ocenil své kolegy Jannis Samaras bezprostředně po vítězství. Společnost Ernst & Young uspořádala v České republice Podnikatele roku již po dvanácté. Navazuje tím na tradici, která vznikla v USA roku 1986. V průběhu let se z Podnikatele roku stala mezinárodní prestižní soutěž, která se koná více než v 50 zemích. Vítězové z jednotlivých států se letos utkají v celosvětovém finále v Monaku. Kromě ocenění úspěšných osobností je cílem organizátorů podpořit mladé a začínající podnikatele. „Prostřednictvím soutěže chceme nejen oceňovat úspěšné podnikatele, ale zároveň také podporovat rozvoj podnikání v naší zemi," komentovala soutěž Magdalena Souček, vedoucí partnerka Ernst & Young v České republice. V průběhu galavečera se udílely ceny i ve vedlejších kategoriích. Sociálně prospěšným podnikatelem roku se stala Dolores Czudková z chráněné dílny Ergon. Nejlepší podnikatelský příběh vybírali čtenáři MF Dnes. Cenu si odnesl výrobce dřevěných hraček Jaroslav Zeman ze společnosti DETOA Albrechtice, s.r.o. V kategorii Začínající podnikatel bodoval Marek Potysz s projektem Moje Ambulance, a.s. V poslední kategorii, Technický podnikatel roku, slavil úspěch Jaroslav Klíma ze společnosti Tescan, a.s., jeden z předních výrobců elektronických mikroskopů na světě.

Z ekonomiky stručně

* Ministerstvo financí přišlo s aktuálními čísly o stavu českého rozpočtu. Zatímco plánované zadlužení pro tento rok činí 105 miliard, již během prvních čtyř měsíců dosáhl schodek 44,7 miliard. To je téměř dvakrát více, než kolik činil deficit v březnu. Příjmy k 30.dubnu čítají celkem 336,4 miliard korun.

* Češi odvádějí na daních až 42,5 % své mzdy. Oproti minulému roku toto číslo vzrostlo o 1 % a s tímto výsledkem se tak Česká republika řadí na deváté místo mezi zeměmi OECD s nejvyššími daněmi. Nejvíce peněz státu dle aktuálních průzkumů odevzdávají Belgičanné, jejich daně se rovnají 55,5 %, zatímco průměr OECD je 35,3 %. Nejmenším zdaněním se může pochlubit Chile, zdejší obyvatelé přicházejí pouze o 7 % ze své mzdy.

Kurzovní lístek 24. 5. 2012 (středa)

EUR, 1 .....25.390
Kanada, 1 .....19.718
USA, 1 .....20.221

Kultura

Mezinárodní festival animovaných filmů připomněl 100.výročí narození Jiřího Trnky

AniFest patří mezi největší soutěžní festivaly animované tvorby v České republice. Hlavním mottem letošního 11.ročníku, který od 26.dubna do 1.května hostily Teplice a Duchcov, byla Magie filmové loutky. Festival nabízí každoročně nejlepší novinky české a světové animace, výstavy, dílny, animace pro děti a divadelní představení. Při příležitosti 100.výročí narození režiséra a výtvarníka Jiřího Trnk představil AniFest 2012 un kátní filmy, technologie a pře devším loutky z celého svět od tvůrců, jako jsou například ti ze studia Mackinnon Saunders, které spolupracu s filmy Tima Burtona. Festiva také uvedl českou loutkovo premiéru dlouho očekávanýc Pirátů, poslední počin slavnéh britského studia Aardma Součástí programu věnovane ho Jiřímu Trnkovi je i rozsáhl výstava s názvem Filmový bá sník Jiří Trnka, jež setrvá v Re gionálním muzeu v Teplicích až do 14.května. Část progra mu tvoří pravidelně také sou těž, ve které se představilo t nejlepší ze současné světov animované tvorby, včetně os karových kandidátů. Na pro pojení s loutkou organizáto mysleli i při výběru poroty čestného prezidenta. Tím s stal v letošním roce Barry Pu ves, jeden z nejvýraznějších tvůrců britské loutkové an mace. Hlavní cenu Grand Pri získal poprvé v historii fest valu studentský film. Vyhrál ji Agnes Patron za francouzsk snímek Vdova Caillou. Z čes kých autorů získal hlavní cen v kategorii krátkých filmů de butant Rudolf Šmíd za animo vaný dokument Kronika O dřicha S. a v sekci televizních filmů si odnesl čestné uznán nový díl série Pat a Mat n venkově. Posledním domácí oceněným je Jan Šrámek, kter společně s Veronikou Vlkovo zvítězil v kategorii experi mentálních filmů se snímker Bubi. Další porcelánové soš čápů putovaly v Krušnohor ském divadle do rukou na příklad Peteru Budinskému z studentský film tWINs, cen diváků získal Phil Mulloy z titul Mrtvý, ale nepohřbeny Do soutěže se letos přihlásil téměř 1600 snímků z 66 zem světa.

Věra 68 aneb filmový dokument o Češce, která bývala nejlepší sportovkyní na světě

Je největší legendou českého sportu hokejista Jaromír Jágr, atlet Emil Zátopek nebo snad gymnastka Věra Časlavská? Nový dokument s názvem Věra 68 o proslulé tuzemské sportovkyni, která sbírala medaile po hrstech, na tuto otázku neodpovídá. Rekapituluje však část pestrého života a kariéry Věry Čáslavské – se všemi vzestupy i pády. Dokument, jejž režírovala Olga Sommerová, měl premiéru ve středu 2.května v pražském kině Lucerna. Den před 70.narozeninami Čáslavské. „Věra mi nejdříve zavolala s tím, že by chtěla natočit filmové rekviem s hudbou Ennia Morriconeho," prozradila Sommerová v rozhovoru pro Český rozhlas. Poté trvalo téměř tři roky, než ze spolupráce obou dam vznikl celovečerní film. Točilo se doma i v cizině. Věra Čáslavská patřila mezi klenoty Československa. Ve sportovní gymnastice získala dohromady 140 medailí, včetně sedmi zlatých z letních olympijských her. Po Jacqueline Kennedyové se stala druhou nejslavnější ženou planety a vyhrála anketu o nejlepší sportovkyni světa. Zaujala i svou odvahou, když se otevřeně postavila proti invazi vojsk Varšavské smlouvy na československé území. Těsně před mexickou olympiádou v roce 1968 podepsala dokument Dva tisíce slov, který byl symbolem nesouhlasu se sovětským nátlakem. Na pozdější problémy si Čáslavská zadělala i dalšími gesty. Po jedné z výher v Mexiku protestovala na stupních vítězů proti hymně sovětské soupeřky. „S prvním tónem jsem absolutně podvědomě odvrátila hlavu od té okupantské hymny. To přišlo prostě samo, z vnitřku, z duše a ze srdce," zavzpomínala legendární gymnastka pro Český rozhlas. Věra Čáslavská dostala k sedmdesátinám ještě životopisnou knihu Život na Olympu z pera Pavla Kosatíka.

Nový ročník studentských oslav Majáles předčil všechny minulé

Rekordní počet návštěvníků dorazil v pátek 4.května na Majáles do pražské Stromovky. Během odpoledne a večera vystoupilo na šesti podiích 46 kapel a hudebníků. Mezi nimi například Nightwork, Tomáš Klus nebo Horkýže slíže. Tradičně se volili král a Miss Majálesu. V obou případech zvítězili kandidáti z Univerzity Karlovy. Osmý ročník studentských oslav si v Praze nenechalo ujít téměř 20 tisíc účastníků. To je zhruba o pět tisíc víc, než vloni. Počtu přizpůsobili organizátoři program akce. Hudební nabídka se rozšířila o jedno pódium a 16 hudebních interpretů. I přes nutné zvětšení a rozčlenění areálu zájem o koncerty možná překvapil i samotné pořadatele. Vstupenky byly totiž vyprodány den před začátkem akce. Areál byl velmi přelidněný a stále vypadávala mobilní síť, jak se všichni neustále hledali. Jinak ale celý večer probíhal podle plánů, jak potvrdil tiskový mluvčí Majálesu Štěpán Neubauer: „Nevyskytly se žádné větší komplikace. Jediné, co jsme museli během koncertů řešit, byli podnapilí mladiství a výskyt měkkých drog, konkrétně marihuany." O titul letošního krále Majálesu se ucházelo pět kandidátů. Své zástupce zde měly ČZU, ČVUT, VŠE, VŠCHT a UK. Ti všichni se se svými doprovodnými družinami sešli již před polednem ve Vodičkově ulici, odkud pak prošli městem až do Stromovky. V internetovém hlasování zvítězil aspirant z Karlovy univerzity, který obhájil toto své prvenství i v hlavní soutěži a od primátora Bohuslava Svobody převzal symbolický klíč od Prahy. Ve volbě vystupoval pod přezdívkou Převtělení sv. Václava. Jeho skutečné jméno je Václav Havlík a na UK studuje zároveň práva a marketing a PR. Za hlasy, které mu přinesly vítězství, může poděkovat především svému programu. V něm slibuje „transparentnější oblékání děvčat a zavedení piva do menz". Ve volbě Miss Majálesu 2012 pak zvítězila Lenka Volfová z Pedagogické fakulty UK. Organizátoři a zástupci vysokých škol připravili i atraktivní doprovodný program. Kromě hudby, jídla a pití měli návštěvníci možnost vyzkoušet si tu například „sedmimílové" skákací boty, mechanického býka nebo se nechat oddat. Ano, skutečně. Kdo by pocítil tu potřebu s kýmkoliv přítomným uzavřít svazek manželský, měl na Majálesu možnost. Šlo samozřejmě o recesi, s platností 24 hodin. „Navázali jsme tak na stánek T-Mobilu z minulého roku, kdy byl naším partnerem. Letos se nás podporovat nerozhodl, ale ten nápad se svatbami se nám loni zalíbil, tak jsme je požádali, zda by to letos nezopakovali. A povedlo se," líbuje si Štěpán Neubauer. I pro ty, kteří na Majálesu něco ztratili (kromě hlasivek a střízlivého vědomí), mají organizátoři řešení. „Během úklidu se všechny takové věci shromáždily a uskladnily. Majitel si je může vyžádat přes e-mail."

Sport

Mistrovství světa v ledním hokeji 2012 Slováci získali stříbro, Češi bronz

V době od 4. do 2.května 2012 proběhlo 76.mistrovství světa v ledním hokeji a hrálo se ve Švédsku a Finsku. Původně mělo být uspořádáno pouze ve Finsku ve městech Helsinky a Turku, o čemž se rozhodlo na kongresu Mezinárodní hokejové federace v Moskvě v roce 2007. Avšak na kongresu Mezinárodní hokejové federace v Bernu 8.května 2009 bylo schváleno, že se pořadatelství rozdělí mezi Finsko a Švédsko (stejně jako šampionát v roce 2013, který budou tím pádem pořádat také tyto dvě země). Turnaje se účastnilo celkem 16 týmů (14 nejlepších z minulého mistrovství a 2 postupující z minulého ročníku divize I - Itálie a Kazachstán). Šlo o první mistrovství světa s novým hracím systémem, který se tak poprvé od roku 2000 změnil. Šestnáct účastníků bylo rozděleno do dvou skupin po 8 týmech. V rámci skupiny se utkal každý s každým. Z každé skupiny postoupila nejlepší čtveřice týmů do čtvrtfinále play off. Čtvrtfinále se hrálo v rámci skupin. Od semifinále se již hrálo klasicky křížem. Pro týmy na pátých až osmých místech ve skupinách turnaj skončil. Týmy z osmých míst automaticky sestoupily do 1. divize. Tato změna systému měla za následek zvýšení počtu zápasů z 56 na 64.

Do semifinále se probojovaly týmy České i Slovenské republiky. 19.května se Česko utkalo se Slovenskem a prohrálo 1:3 a souběžně Rusko s Finskem, které vyhrálo 6:2. V zápase o 3.místo se pak 20.května střetlo Česko s Finskem a zvítězilo 3:2 a z MS si tak odneslo bronzovou medaili. Ve finále zvítězilo Rusko nad Slovenskem 6:2 a získalo tak zlato, zatímco Slovenský tým si z MS odvezl pouze stříbrnou medaili.

CÍRKEV DOMA A VE SVĚTĚ

Zemřel spišský emeritní biskup Mons. František Tondra

Ve věku 76 let 3.května 2012, zemřel spišský emeritní biskup Mons. František Tondra. Narodil se 4.června 1936 ve Spišských Vlaších. Maturoval na jedenáctileté střední škole ve Spišské Nové Vsi (1954). V letech 1954 – 1957 studoval na Vysoké škole pedagogické v Bratislavě a v letech 1957 – 1962 na Římskokatolické Cyrilometodějské bohoslovecké fakultě v Bratislavě, kde v roce 1978 získal doktorát z teologie. Na místní katedře morální teologie působil v letech 1978 – 1983, v roce 1990 se stal odborným asistentem na Teologickém institutu CMBF UK a TF KU ve Spišské Kapitule - Spišském Podhradí. V červenci 1993 získal habilitaci a v prosinci 1997 byl jmenovaný profesorem v oboru teologie. Na kněze byl vysvěcen 1.července 1962 v Bratislavě. 26.července 1989 byl jmenován diecézním biskupem spišské diecéze. Konsekrovaný byl 9.září 1989 v Katedrále sv. Martina v Spišském Podhradí. Světitelem byl kardinál Jozef Tomko. Od 3. 10. 1994 působil jako konzultor Kongregace pro katolickou výchovu. V dubnu 1990 byl jmenován místopředsedou Biskupské konference ČSFR. V červenci 1991 se po abdikaci kardinála Tomáška stal předsedou Biskupské konference ČSFR. V květnu 1993, po rozpadu ČSFR, byl jmenován předsedou Konference biskupů Slovenska (kvůli nemoci se této funkce vzdal 13. 4. 1994); byl však znovu zvolen 31. 8. 2000 a jako předseda působil až do 28.10. 2009. V srpnu minulého roku se zřekl úřadu spišského diecézního biskupa, Svatý otec Benedikt XVI. ho poté ustanovil jako apoštolského administrátora spišské diecéze. Od září 2011 byl v důchodu. Na začátku dubna 2012 byl hospitalizovaný ve Východoslovenském ústavu srdečních a cévních onemocnění v Košicích, kde se podrobil operaci srdce. Zemřel 3.května 2012 v košické nemocnici. Poslední rozloučení se zesnulým biskupem se uskutečnilo ve čtvrtek 10.května 2012 v 10.00 hodin v katedrále sv. Martina ve Spišské Kapitule. Hlavním celebrantem pohřební mše svaté byl košický arcibiskup a metropolita Mons. Bernard Bober. Rakev s ostatky biskupa Tondry byla následně uložená na hřbitově ve Spišské Kapitule.

Kardinál Vlk oslavil osmdesáté narozeniny

V pátek 18.května 2012 oslavil kardinál Miloslav Vlk významné životní jubileum. Hlavním celebrantem mše svaté, která byla při této příležitosti sloužena v katedrále sv. Víta v Praze, byl sám oslavenec, emeritní arcibiskup pražský, kardinál Vlk. Ten touto mší poděkoval za osmdesát let svého života. Spolu s ním mši svatou koncelebroval i apoštolský nuncius v České republice Mons. Giuseppe Leanza, čeští a moravští biskupové, ale také biskupové ze zahraničí. Slavnostní bohoslužby se účastnil i ministr zahraničních věcí Karel Schwarzenberg. Mnoho dalších hostů z domova i ze světa přišlo poblahopřát kardinálu Vlkovi k jeho životnímu jubileu. Kazatelem při mši svaté byl plzeňský biskup František Radkovský, který ve své homilii mimo jiné řekl: "Život každého člověka je velký Boží dar, za který je třeba Bohu děkovat. Tím spíš, jedná-li se o člověka tak významného a zasloužilého, jako je dnešní jubilant." V kázání také připomenul důležité momenty v životě kardinála Vlka: "Abychom měli důvody k děkování zcela konkrétní, snažme si nyní postupně připomenout aspoň to nejdůležitější, čím Bůh dnešního jubilanta obohatil a čím se tak on stal darem pro nás i pro mnoho dalších lidí. A je také zásluhou jubilantovou, pokud tyto Boží dary dobře využil a použil i k prospěchu druhých. Je v tom tedy i dík jemu samotnému."

Společná oslava k poctě sv. Cyrila a Metoděje v Římě

25.května 2012 se uskutečnila v Římě společná oslava k poctě sv. Cyrila a Metoděje. Českou republiku na této události reprezentoval premiér Petr Nečas a ministryně kultury Alena Hanáková. Za ČBK se zúčastnil kardinál Dominik Duka, kardinál Miloslav Vlk a arcibiskup Jan Graubner. Na oslavy do Říma také přicestovali poutníci z Čech a Moravy. Oslava byla zahájena dopoledne uctěním památky sv. Cyrila u jeho hrobu v bazilice sv. Klimenta, poté položil premiér Petr Nečas květiny na hrob kardinála Berana v podzemí baziliky sv. Petra. Český premiér se také sešel na soukromé audienci s papežem Benediktem XVI. V 16.00 hodin byla v kostele sv. Praxedy slavná mše svatá za účasti evropských biskupů. Hlavním celebrantem této bohoslužby byl kardinál Péter Erdö, předseda Rady evropských biskupských konferencí. Večer se v bazilice Santa Maria Maggiore uskutečnil pod záštitou premiéra Nečase a Zlínského kraje slavnostní koncert zlínské Filharmonie Bohuslava Martinů. Mezi hlavní události, které se v rámci oslav Cyrilometodějského jubilea v roce 2013 připravují, patří dvě mezinárodní konference a dvě výstavy. První konference by se měla věnovat státněpolitickému významu Cyrila a Metoděje v 9. až 18. století. Druhá konference bude zaměřena na význam věrozvěstů pro 19., 20. a 21. století. Ministerstvo kultury chystá dva celostátní výstavní projekty, které budou realizovány společně s Moravským zemským muzeem a Muzeem umění Olomouc. Na regionálních úrovních se rovněž připravuje řada dalších projektů a aktivit.

Iniciativa „Jeden z nás" podporuje v EU život od početí

Evropská iniciativa „Jeden z nás" shromažďuje milion podpisů pro zahájení debaty o ochraně života v rámci EU. Evropské úřady žádost přijaly 11.května 2012, lhůta na odevzdání podpisů je jeden rok. Evropská unie sice nemůže měnit legislativu členských států, může se ale zasadit o prosazení rovné důstojnosti pro všechny lidské bytosti již od jejich početí. Důraz na lidskou důstojnost lze aplikovat i při vědeckém výzkumu, podpoře rozvoje členských zemí či jejich zdravotních systémů. Komise biskupů při EU (COMECE) vyzývá v dopise občany členských zemí, aby svým podpisem podpořili iniciativu na obhajobu těch, kdo ještě nemají svůj hlas. Podpisy totiž musí pocházet alespoň ze sedmi zemí EU. Lze předpokládat, že klíčovou roli v úspěchu iniciativy Jeden z nás budou hrát Hnutí pro život a jiné katolické organizace, proto biskupové doporučují sbírat podpisy například na formulářích umístěných v kostele. Rovněž doporučují na iniciativu upozornit při májových pobožnostech. Letošní rok přinesl více akcí na podporu nenarozeného života. Ve Vatikánu se konal Pochod pro život, od Kolosea až k Andělskému hradu, Den pro život v aule Pavla VI. či 25. ročník evropské soutěže na obhajobu života s rekordní účastí jednoho milionu studentů.

Podle zpráv České biskupské konference

VÍRA CÍRKVE (7)

Teologická čítanka z textů Josepha Ratzingera - výběr

Adorace eucharistického Pána

Protože jeho přítomnost zůstává, adorujeme Pána v hostii. Proti tomu je několik námitek. Říká se: „To se v prvním tisíciletí nedělalo." Na to je třeba nejprve prostě říci, že církev rosta a zraje v průběhu dějin. Musí se dodat, že vždycky uchovávala svaté způsoby, aby je přinášela nemocným. Takové jednání spočívalo v přesvědčení, že přítomnost Pána zůstává. Proto odjakživa obklopovala způsoby posvátnou úctou.

Druhá námitka zní: „Pán se dal ve chlebě a víně. To jsou věci k jedení. Tím přece dostatečně jasně ukázal, co s tím chce a co ne. Podle toho bylo formulováno, že chléb není k nazírání, nýbrž k jedení." V jádru je to správné; tak to také říká Tridentský koncil (DH 1643), ale připomeňme si, co to znamená přijímat Pána? Toto není nikdy pouze tělesný proces, jako když sním krajíc chleba. Toto proto nikdy nemůže být dění nějakého okamžiku. Přijmout Krista to znamená: jít k němu, klanět se mu. Z tohoto důvodu může přijímání pokračovat za chvíli eucharistické slavnosti, ano, musí to dělat. Čím více církev vrůstala do eucharistického tajemství, tím více chápala, že přijímání nemůže slavit až do konce v ohraničených minutách mše svaté. Teprve když tak bylo zapáleno věčné světlo v kostelech a vedle oltáře byl postaven svatostánek, zároveň vypučel pupenec tajemství a plnost eucharistického tajemství byla přijata církví. Pán je stále tu. Kostel není jenom prostor, v němž se ráno něco koná, zatímco ve zbytku dne zůstává prázdný a nemá „žádnou funkci". Ve chrámovém prostoru je vždycky „církev", protože se vždycky dává Pán, protože zůstává eucharistické tajemství a protože, jdouce k němu, jsme stále v bohoslužbě zahrnuti do bohoslužby celé věřící, prosící a milující církve.

Eucharistie a jednota

Všechna eucharistická shromáždění jsou dohromady přece jen jedno shromáždění, protože Tělo Kristovo je jen jedno a Boží lid může být proto pouze jeden. Tak platí napomenutí místní obci všem obcím církve v celku: musí slavit eucharistii tak, že se všechny shromáždí k sobě, od Krista a skrze něho. Kdo neslaví eucharistii se všemi, vytváří pouze karikaturu eucharistie. Eucharistie se slaví s jediným Kristem a proto s celou církví, nebo se vůbec neslaví.

Kdo v eucharistii hledá jenom vlastní skupinu, kdo se v ní a skrze ni neodebere do celé církve a nepřestoupí své vlastní já, ten koná právě to, kvůli čemu jsou káráni Korinťané. Drží jen svou hostinu a pohrdá Božími církvemi. (1 Kor 11, 21 n) Když eucharistické shromáždění nejprve vyvádí ze světa do „horního příbytku," do nitra víry, jak jsme viděli, tak je právě tento horní příbytek prostorem všeobecného setkání všech, kteří věří v Krista daleko přes všechny hranice a tak se stává místem, z něhož musí vycházet všeobecná láska, která překračuje všechny hranice: Když druzí hladoví, nemůžeme žít v blahobytu Eucharistie z jedné strany zcela zaměření dovnitř a nahoru, ale pouze z hlubin nitra a shůry opravdového, co je nad námi, přichází pak síla, která překračuje hranice a mění svět.

Úcta k Ježíšovu Srdci

Může nám úcta k Ježíšovu Srdci ještě něco říkat? Nebo lépe: Můžeme se v ní ještě vyslovit před Pánem a mluvit k němu? Barokní překypění citů, lehkost, s jakou bere do úst velká slova lidského života, se nám staly podezřelé. Kdo přihlédne blíž, může za jejím extatickým gestem najít objev, který pak v duchu té doby vytvořil výraz. Co se zde našlo nového, bylo ovšem vpravdě to pradávné a vlastní: lidské bytí Boha v Ježíši Kristu. A co zde bylo nalezeno nového, to byla tělesnost člověka Ježíše. Pro to všechno je slovo „srdce", jež zcela vědomě nechtělo být jenom symbolem, nýbrž chce být zakotvením ducha ve skutečnosti těla. Hmota našla novou dimenzi, když se stala výrazem ducha a nakonec vyjádřením samého Boha. Ale i vlastní láska Boha našla nový rozměr, když převzala drahocennost utrpení lidského bytí a hmoty. Lze se jí formálně dotýkat, jak to odvážně říká Jan (Jan 1, 1), lze ji vidět. Bůh bere na sebe hranice hmoty, jednoho zcela určitého těla, aby právě tak našel, skrze toto ohraničení, novou možnost sdílení a blízkosti. Hmota, která odděluje se stává prostředkem dotýkání. Médiem oddanosti. Zazáří něco z možnosti proměny, jež je hluboce v ní. A naznačuje se něco z tajemství člověka, v němž se spojuje hmota a duch, aby obojí teprve našlo své a tak založilo jednotu stvoření.

Úcta k Ježíšovu Srdci byla ve svých velkých dobách něco jako Ježíšovo hnutí v církvi. Na troskách Třicetileté války, uprostřed politického křesťanství barokních dvorů objevila jednoduchost Ježíše a církev znovu připoutala její jednoduchost. Poznávala ho v době církevní moci jako trpícího a osamělého. Vedla člověka k rozhovoru s jeho osamělostí a k účasti na jeho utrpení. Jejím „protestem" bylo utrpení nebo správněji: snažila se vystát vinu své doby tím, že vinu přeměnila v utrpení. Objevila dobrovolné utrpení jako místo uzdravující proměny člověka. A právě tak celá sama od sebe přerostla tíživý moralismus kasuistiky, bezvýchodný spor „rigoristů s laxisty": Objevila Ježíšovo „lehké břímě" právě v přijetí jeho utrpení – mít srdce jako On, to je celé tajemství. Zatímco se „moudří a chytří" hádali, dokázali „prostí" vidět (srov. Mt 11, 25). Srdce ukazuje cestu. A to by nám nemělo co říci?

Pokračování příště.

Z originálu Der Glaube der Kirche
Přeložil P. Josef Koláček, SJ

Česká apokalypsa

Znamení časů

Památce
kněží a řeholnic této země
kteří byli ve dvacátém století
pro víru
žalářováni a umučeni
od nacistů
260 kněží žalářováno
73 kněží umučeno
od komunistů
829 kněží žalářováno
28 kněží umučeno
1440 kněží internováno
101 řeholnic žalářováno
1 řeholnice umučena
2750 řeholnic internováno

To si budou moci lidé přečíst na pamětní desce, kterou chtějí pořídit a instalovat ještě žijící členové PTP – pomocných technických praporů. Jejich řady rychle řídnou, nejmladší má 79 let, ale chtějí uchovat aspoň takhle živou památku na ty oběti v duchu hesla „Pétépáci mučedníkům".

Vytesaná čísla jsou jen statistické urny, kdo je bude v Praze číst, bude marně hledat nebo chtít vytušit jejich jména. Ta zmizela v archivech, ale kdo je tam bude hledat? Byly jejich životy, bylo jejich utrpení marné? Jen prach a popel dvacátého století? Anebo – jak by to mělo být – bude mít cenu a přinášet plody i v jednadvacátém století?

Ta jména nevymizí z modliteb za zesnulé Božího lidu a tam budou pramenem živé vody. A pak na co nesmíme zapomínat. Jsou zapsána v Knize života, která bude hrát důležitou roli při Posledním soudu na konci časů tohoto světa. Všichni je uslyší a poznají, že jejich utrpení a smrt nebyly zbytečné.

+ + +

V roce 2010 se v České republice narodilo 117.153 dětí a bylo provedeno 23.998 umělých potratů. Na tisíc žen plodného věku u nás připadá více než 9 umělých potratů a téměř každé páté těhotenství končí umělým „přerušením". (Katolický týdeník 15, 2012)

Navzdory devítihodinové těžké práci a dvěma hodinám přeškolování každý den jsme jako pétépáci organizovali studium filosofie i teologie. Politrukové to ovšem tušili nebo věděli (měli v rotě dost donašečů) a tak pořádali pravidelnou honičku na knihy, ale hlavně na organizátory oněch tajných kurzů. Z té doby mi zůstala vryta v paměti příznačná historka. Jednoho scholastika napadla odvážná myšlenka, jak uchránit studijní knihy před zabavením. Podle hesla pod světlem je nejvíc tma, zřídil na společné „cimře", kde nás spalo na poschoďových postelích deset, na stolku nedaleko kamen malou knihovničku. Sehnal obaly z pokrokových knih, Leninových a Marxových spisů a do nich vložil ty zakázané teologické knihy. Vydrželo nám to téměř čtvrt roku. Až při jedné přepadové prohlídce si četař – politruk všimnul na hřbetu knihy nápisu: Aristoteles – POLITIKA. Všechny knihy byly zabaveny. Marně pak Silaj, vlastník knihy, dokazoval že Aristoteles je řecký filosof, který žil v letech 384-322 před Kristem a že to tedy nemůže být žádná podvratná literatura. Dostal týden vězení.

Byl okamžitě zpřísněn dohled a museli jsme svůj kurz filozofie ale i teologie přesunout jenom na vycházky. V našich ubikacích bylo příliš mnoho očí špiclů.

A při jedné takové filozofické vycházce jsem probírali problém dobra a zla. Utkvěl mi v paměti jeden aspekt toho výkladu. „Bonum est diffusivum sui" – Dobro se samo sdílí, šíří a zlo je pravý opak. „Omne ens est bonum, verum et pulchrum" (každé bytí je dobré, pravdivé a krásné). Zatímco zlo je nedostatek bytí a tedy nedostatek dobrého, pravdivého a krásného. A protože jsme měli od rychlopalných krompáčů a tryskových lopat své uvažování mírně či nemírně zpomalené, sáhl profesor filozofie k příkladu k vysvětlení pojmu zla – nedostatku bytí. Přirovnal je k „černé díře" ve vesmíru, která přitahuje a pohlcuje vše, co se jen přiblíží na dosah její sebestředné ničivé síly. Vezměte si třeba umělé potraty. Už ten eufemismus má všechny konnotace zla. Mělo by se říkat otevřeně vražda nenarozeného dítěte, nebo umělé ukončení těhotenství, protože o žádné přerušení nejde. Pak nelze nic obnovit, napojit. Ten život je likvidován na žádost matky se souhlasem otce. K tomu přistupuje lékař, který to provádí a personál, který u toho asistuje. Kolik poznamenaných touto vraždou žije mezi námi? A to zlo nezůstává skryto v soukromí, v nitru těch osob. Ony je nosí všude sebou a to zlo působí jak na jejich život tak na jejich okolí.

Na krizové centrum přišla žena, schopná a významná manažerka velké firmy, které se dosud všechno v životě dařilo. Byla spokojená a úspěšná, nic jí nedělalo velké starosti. Jednoho dne se probudila, jako by to ani nebyla ona. Chvěla se po celém těle, pociťovala slabost v nohou, ani nemohla jít, byla plna úzkosti a plakala. Snažili jsme se – píše Olga Havránková – spolu s ní identifikovat zdroj jejích obtíží, aby bylo možno porozumět logice jejích krizí a přemýšlet, jaké kroky udělat, aby tato žena dobře prošla touto krizí. Nadměrný stres, neshody na pracovišti, partnerský konflikt, to všechno byly liché nápady. Nakonec jsme se dopátrali, že ta žena byla na interrupci a že právě ten den, kdy v zoufalém stavu dorazila na krizové centrum, byl dnem, kdy se její dítě mělo narodit. Ani na okamžik neuvažovala o tom, že by si dítě nechala, proto jí termín porodu nezajímal. Ten jsme zpětně zrekonstruovali ze záznamů v jejím diáři.

Při výrazu interrupce se mi vybavuje brněnská rodačka Helena Kavková kterou pak jako řeholní sestru a kvalifikovanou instrumentářku chirurgického oddělení vídeňské nemocnice poslal nacistický soudce ve Vídni na interrupci, kterou provedl nacistický kat gilotinou, také jen přerušil život sestry Restituty, usekl jí hlavu. A tato interrupce provedená gilotinou byla jedním z hlavních důvodů jejího blahořečení Janem Pavlem II. Nyní už několik let se Brno, Morava i Vídeň hrdě hlásí k blahoslavené Restitutě. – Během přípravy na sňatek kněz vysvětloval jednotlivé normy jednání křesťanů v každodenním životě na základě úryvku z evangelia sv. Matouše 25, 31 - 46, který začíná slovy: „Až přijde Syn člověka ve své slávě a s ním všichni andělé, posadí se na slavný trůn a budou před něj shromážděny všechny národy. A oddělí jedny od druhých...tu řekne král těm po své pravici: Pojďte požehnaní mého Otce, přijměte jako úděl království , které je vám připravené od založení světa..." A pak jim kněz vysvětloval, co je rozhodující v lidském životě – dát najíst hladovému, dát napít žíznivému, obléct nahého, navštívit nemocného, i uvězněného. Takové skutky, budou měřítkem jejich života, neztrácí svou hodnotu ani po smrti. A pro ty, kdo to nedělali, kdo to odmítli, kdo se uzavřeli do svého sobectví, má Syn člověka neodvolatelně přísná slova: „Pryč ode mne, vy zločečení, do věčného ohně, který je připraven pro ďábla a jeho anděly..." A dvacetiletá Andrea se nesměle zeptala: „A kam jednou postaví Věčný Soudce ženy, které šly na interrupci....?" Kněz jí položil šetrnou otázku: „Myslíte, že je může zařadit mezi ty na pravici?" Andrea opáčila: „Ale Ježíš v podobenství o interrupci nemluví?" Kněz zase tázavě: „Myslíte Andreo, že zabití nenarozeného dítěte je lehčí zločin než nedát najít hladovému, neujmout se pocestného, neobléci nahého, nenavštívit nemocného nebo nějakého vězně". „To ne! Ale..." bránila ještě Andrea. „Zařadila byste tedy matky, které daly souhlas nebo vyžadovaly interrupci i s otci, kteří s tím souhlasili, mezi ty vyvolené, kteří podstoupili interrupci useknutím hlavy jako blah. Restituta, zastřelením jako blah. Michael Pro či oběšením jako P. Jan Bula?" Onen, kněz, který mi to vyprávěl, měl dojem, ba skoro jistotu, že se oběma snoubencům ujasnil problém interrupce. Chápete aspoň trochu, proč nemám rád tento úděsný výraz ze slovníku politicky korektního vyjadřování?!

Jiný příběh. Čtyřicetiletá žena, matka dvou dětí, jejíž život plynul dobře, začala trpět úzkostnými depresivními stavy. Sebevražedné myšlenky byly stále intenzivnější. Snažila se pochopit, co to znamená. Pak se jí začaly zdát sny o bloudících dětských dušich. Ještě jako studentka podstoupila dvě interrupce. Tehdy snad nebyla ani schopna se tím zabývat. S odstupem času velmi litovala těch rozhodnutí. Stálo ji mnoho úsilí najít možnost, jak si odpustit. A chybí tu, katastrofálně chybí, že se provinila proti dárci života, proti Bohu a že bez jeho odpuštění nedojde nikdy pokoje.

Nebo - mladá žena, s níž se rozešel její přítel, po rozchodu zjistila, že je těhotná. Rozhodla se s těhotenstvím skoncovat. Po krátké době ovšem začala pociťovat vinu, ztrácela sebedůvěru, zlobila se na všechny blízké, že jí nepomohli (o svém těhotenství jim však neřekla) začala odmítat jídlo a výrazně hubnout... Byl to obraz postinterrupčního syndromu, což je celý komplex fyzických a psychických potíží, jež mohou nastat po umělém ukončení těhotenství. Patří sem pocity viny, obviňování druhých, úzkosti, pocity napětí, závratě, bušení srdce, zažívací problémy, migrény, psychická otupělost, znovuprožívání potratu, inklinace k alkoholu, drogám, poruchy příjmu potravy syndrom výročí... (Katolický týdeník 15, 2012)

Není současným „mene tekel..." děsivý růst užívaní antidepresivních pilulek a jiných léků?

\+ + +

Blížil se rok 2000. Jan Pavel II. v rámci přípravy na jubilejní rok v jedné promluvě k mladým prohlásil, že třetí tisíciletí bude dobou Nejsvětější Trojice. Sám jsem žasl nad jeho bezbřehým optimismem. Současní lidé, hluboce poznamenaní modernismem, gnosticismem, sekularizací, praktickým materialismem a těch -ismů je nedohledná řada – že by se zamýšleli na tak hlubokým tajemstvím víry, že by se stal vůdčí myšlenkou jejich jednání? To se mi zdálo nereálné. Zařadil jsem tedy onen výrok mezi básnické nadsázky, než…

8.dubna 2000 při četbě novin (La Stampa – turínský deník) se mi vybavilo nejen ono proroctví Jana Pavla II. ale sílilo ve mně tušení, že jde o znamení časů. V deníku se píše o učiteli hudby Gioachino Genovese (53 let, ženatý otec dvou dcer, dirigent chrámového sboru), který „Vnímá hlas v nitru" a zvláště vnímá „intelektuálním viděním" živou přítomnost tajemství Nejsvětější Trojice. Historie pokračuje tím, že „v době od října 2009 do června 2010 z mramorového hlavního oltáře, malé osady vesnice Villa Guardia, kde pan Genovese žije a kam chodí do kostela a kde se s ním po léta lidé modlí, vyvěrá jakási tekutina…" – nikdo nemůže vysvětlit původ této vyvěrající vody. Teologická komise – šest kněží, zkoumá stovky stran zápisků pana Genovese o Nejsvětější Trojici. Její tajemství je největší hlavolam teologie. A přesto reflexe učitele Genovese, který nikdy nestudoval teologii, jsou tak podrobné, hluboké a přesné, že se zdají být dílem svatého Tomáše Akvinského. – (Podrobně jsme celou tuto historii popisovali v minulém čísle Hlasů národa.)

Toto vše by pro nás mělo být znamením časů…

Když se v Izraeli ve vyvoleném národě Starého zákona neobjevovali proroci, zavládla úzkost, že Hospodin zanevřel na svůj lid.

Když se v naší době neukazují znamení časů...

…ale může vás napadnout, že se objevují, ale že je pouze nedokážeme rozeznat a také rozluštit. A právě to mě napadá.

P.Josef Koláček S.
Rádio Vatikán

Mons. ThDr. Josef Laštovica

odešel 17.května 2012 na věčnost

Ve čtvrtek 17.května 2012 o slavnosti Nanebevstoupení Páně zemřel ve věku 86 let Mons. ThDr. Josef Laštovica, papežský prelát, dlouholetý pracovník Kongregace pro zasvěcený život a postulátor beatifikačního procesu Matky Vojtěchy Hasmandové.

Mons. ThDr. Josef Laštovica se narodil 1.listopadu 1925 v Jimramově. Na Velehradě a v Brně studoval gymnázium, které v roce 1944 ukončil maturitou. Začal studovat lékařskou fakultu Masarykovy univerzity v Brně, ale po třetím ročníku byl z politických důvodů a kvůli víře vyloučen a poslán jako pomocný dělník do strojíren. V roce 1949 byl nucen emigrovat do Německa, protože v rodné vlasti mu hrozilo zatčení. Odtud odešel o rok později do Říma studovat bohosloví a 3.července 1955 zde přijal kněžské svěcení.

V letech 1955-56 působil jako prefekt v Papežské koleji Nepomucenum, později jako sekretář Pastoračního ústavu Lateránské univerzity. V roce 1962 obhájil doktorát teologie. V období let 1963 - 1968 byl generálním sekretářem Lateránské univerzity a od roku 1968 do roku 1992 působil na Kongregaci pro zasvěcený život.

Pracoval rovněž v diplomatických službách Vatikánu, doprovázel jako tlumočník a sekretář tehdejšího papežského legáta arcibiskupa Františka Colasuonno, pozdějšího kardinála, při projednávání obsazení biskupských stolců v Českých zemích a na Slovensku na sklonku totalitní vlády komunistického režimu a po sametové revoluci.

Po pádu totalitního režimu zahájil v naší zemi aktivní přednáškovou činnost v oblasti bioetiky, byl jmenován postulátorem kauzy blahořečení řeholní sestry Vojtěchy Hasmandové. Dne 5.prosince 2007 udělil Mons. Laštovicovi brněnský biskup Vojtěch Cikrle medaili sv. Petra a Pavla za obětavou kněžskou službu.

Na kauze Matky Vojtěchy Hasmandové pracoval až do konce roku 2011, kdy z důvodů věku měl tuto činnost ukončit. 30.ledna si při pádu zlomil nohu v krčku, byl operován. A postupně hospitalizován ve třech nemocnicích v Římě. Po trpělivě snášeném utrpení odevzdal svoji duši Pánu v den Nanesevstoupení Páně, ráno v 8.15, v nemocnici Pia XI.

Poslední rozloučení s Mons. Laštovicou se uskutečnilo v pátek 25.května 2012 v 15.00 hodin v brněnské katedrále sv. Petra a Pavla a v sobotu 26.května 2012 v 10.30 hodin v kostele Narození Panny Marie v rodném Jimramově. Jeho přáním bylo, aby byl poté uložen na místním hřbitově.

Mons.Vojtěch Cikrle,
biskup brněnský
Marta, Marcela a Ludmila,
neteře s rodinami

\+ + +

Většina lidí - a to i křesťanů kolem nás - má nejasný názor na pojem svatý nebo svatost. Představují si, že to je něco naprosto výjimečného, téměř nedosažitelného a vyhrazeného pouze několika vybraným jedincům. A přece církev i dnes zdůrazňuje funkci svatých, když se modlíme v Apoštolském vyznání víry: věřím ve společenství svatých. Do této skupiny patří nejen ti, kteří byli oficiálně prohlášeni za blahoslavené nebo svaté, ale je to nespočetný zástup těch, kterým je vyhrazen 1.listopad, svátek Všech svatých. V ten den můžeme vzpomínat na naše rodiče, příbuzné, přátele, všechny ty dobré osoby, s kterými jsme se v životě setkávali, z kterých vyzařovala Boží dobrota a láska a styk s nimi nás obohacoval. Náš básník Petr Křička všechny tyto lidi, kteří chodili po Vysočině, nazývá „anděly Páně".

Byl to Svatý otec Jan Pavel II., kdo dosáhl - můžeme-li to tak říci - „rekordu" v počtu prohlášení za blahořečené a svaté. On chtěl právě dnešním lidem postavit světce jako vzory naší společnosti, ze všech sociálních vrstev a každého věku. Jsou mezi nimi i malé děti, pasáčci z Fatimy, František a Hyacinta, mladí, jako alpinista Pier Giorgio Frassati, manželé, kněží, řeholní osoby, laici i stovky mučedníků pro Krista a církev. Chtěl nám je ukázat jako vzory, abychom viděli, že svatost není něco výjimečného, ale že svatost, jak ji zdůrazňuje 2. vatikánský koncil, je povoláním každého křesťana, že tedy každý se může a má stát svatým. Svatost není výsada nějakého výjimečného jedince ani monopol několika privilegovaných, je to povolání otevřené všem.

Svatost je dokonalé spojení s Kristem, je to ovoce Boží milosti a svobodné odpovědi člověka na ni. Je to stálé a vytrvalé hledání Boží vůle a její uskutečňování, tedy ne něčeho mimořádného, ale konání docela obyčejných věcí denního života, a to dobře a vytrvale. Ať je to při studiu, práci, v rodině, v jakémkoli laickém povolání, či v kněžském nebo zasvěceném životě.

Každý křesťan se má stát nejen „alter Christus", druhým Kristem, ale „ipse Christus", Kristem samým…

Mons.ThDr.Josef Laštovica
Z úvodu k Novéně se služebnicí Boží Matkou Vojtěchou Hasmandovou, SCB

UPŘÍMNÉ PODĚKOVÁNÍ

Z celého srdce děkuji všem, kdo se v době mé operace a mého pobytu v nemocnici za mě modlili, poslali mi pozdravy a dary. Obzvláště děkuji těm, kteří mi svou osobní přítomností a službou ve dne v noci ulehčovali v bolestech, zvláště paní Věře Gajdové, Libuši Bučkové, Jarmile Ševčíkové, Pavlu Cíchovi a dalším. Kéž Vám to všem Pán Bůh odmění. Dostal jsem tak velké milosti, že jsem v průběhu nemoci nemusel vynechat ani jedinou mši svatou, ani jedinou hodinku z breviáře, i když jsem někdy jen poslouchal text, který někdo četl. Moje modlitby byly na poděkování Pánu Bohu a také jako prosby za lékaře a ošetřovatele, za své farníky a všechny, kdo na mě myslí. Jsem šťastný, že jsem se mohl zase vrátit do našeho kostela. Při operaci byl odstraněn zhoubný nádor velikosti lidské pěsti z pravé ledviny, následné pooperační problémy si vyžádaly hospitalizaci 12 dnů v nemocnici. Nyní jsem již v domácím léčení a pomalu se vracím k normální práci. Podle lékařů je vše na dobré cestě. Pamatujte na mě dál ve svých modlitbách až k úplnému uzdravení.

Mons. Dušan Hladík

Srdečné blahopřání

Života lásko, kdo ti dává víc,
když splavy tvé zní dovršením let,
zelené šero nabíráš do zornic,
a nazpět se chceš dlouze zahledět.
Čas napočítal 91 let
to nejsou noci stíny beztvárné,
i když v tom srdci číhá kmet,
milenec lesů nikdy nestárne

Ing. Bohumil Lošťák

Lesník, spisovatel a fotograf od Tří grácií v Lednici,
pěstitel kaštanovníků jedlých,
které sázel po celé jižní Moravě,
synovec kněze a věhlasného profesora
a rektora Vysoké školy zemědělské v Brně
P.Prof.Dr. Josefa Konšela
se dožívá v měsíci červnu požehnaných 91 let.

K jeho milým narozeninám přejeme
pravidelnému odběrateli Hlasů národa
a milému příteli
neutuchající životní elán, dobré zdraví
a ještě dlouhá léta

přítel John Novotný, od Pacifiku z Kanady
redakce Hlasů národa a Mons. Dušan Hladík

Až vám bude po nás smutno
otevřete branku
zavolejte vánku

Až zapadne sluníčko
zahleďte se nad Pálavu
zavolejte Hvězdičko

Bohumil Lošťák

Svec & Sons

Funeral Home

Owned and Operated by the Svec Family since 1915

6227 WEST CERMAK ROAD, BERWYN, IL 60402

Private Parking

(708) 484-2050 (773) 242-2027

Zde mluvíme také česky

České rádio v Chicagu

Jerry Jirák

Vás zve k poslechu hudby z naší vlasti

na rádiové stanici 1450 AM

v neděli v 9.00 a.m.

a na Internetu www.wcev 1450.com

a stiskněte tlačítko SURFERS NETWORK

Czech voice of Cleveland

WHKW 1220-AM

Sundays: 3.03 - 5.00 p.m.

Host: Joe Kocab

Listen on the Internet:

www.whkwradio.com (Eastern time)

CZECH CATHOLIC UNION

5349 Dolloff Road
Cleveland, Ohio 44127

Fraternal Life Insurance

Since 1879

1-216-341-0444

Elsie T. Malec, President
Theresa M. Pokorny, Secretary -Treasurer

Chicago Representatives

Loretta Moravecek 1-708-484-3162

Dolores Jacklin 1-630-968-1292

Marik Baken

Funeral Services Ltd.

Barbara Marik Baken
Owner Director

In association with
Conboy's Westchester Funeral Home
10501 West Cermak Road
Westchester, Illinois 60154
Other Funeral Home locations available upon request

Direct Line: **773-910-3400**
Chapel: **708-562-5900**
e-mail:
marikbaken@sbcglobal.net

Continuing the Marik Family Tradition of Funeral service

Bolestná vzpomínka

24.května uplynuly již tři roky, kdy odešel z toho světa můj milovaný manžel, dlouholetý člen a funkcionář Sdružení československých exulantů v Chicagu pan

Miroslav B. Štross

Narodil se 6. ledna 1922 v Skrčíně, okres Bečov u Mostu. Absolvoval Vyšší hospodářskou školu v Roudnici nad Labem. Do exilu v Západním Německu odešel v roce 1948. Po pobytu v uprchlickém táboře emigroval do Švédska a v roce 1951 se dostal do Spojených států a usadil se v Chicagu. Postupně pracoval u firem Hank Heffner, Business Machines Finger a TRW. Byl náruživým lovcem zvěře. Po více než 55 let aktivně pracoval ve Sdružení československých exulantů v boji proti komunizmu a v jeho úsilí obnovit demokracii v Československu. Zemřel 24. května 2009 v nemocnici Loyola v Maywood, IL Po zpopelnění byly jeho pozůstatky převezeny do rodné vlasti.

Vzpomínková mše svatá bude za něho obětována 23.června v 6.30 večer v kostele České misie v Brookfieldu

Děkuji všem, kdo si na něho vzpomenou v modlitbě.

Marie Štrossová, manželka

Upřímná vzpomínka

Před patnácti roky 8.června 1997 na Boží zavolání odešel náhle z našeho středu můj milovaný manžel, starostlivý a dobrácký otec, dědeček, strýc a švagr, pan

Henry Vicenik

rodák ze Zahorovic na Moravě

Všem přátelům v rodné vlasti i jeho osobním a spolkovým přátelům v USA, kteří si na něj dosud pamatují, děkujeme za vřelou modlitbu a upřímnou vzpomínku u příležitosti 15. výročí jeho odchodu na věčnost.

Vlasta Viceniková, manželka
Henry a Barbara, Thomas a Mary Vicenik, synové a snachy
Deborah a James Hojnicki, dcera a zeť
Henry a Jenney, Jonathan Vicenik, Rachel a William Irwin,
Danielle a Thomas Hojnicki, vnoučata
Matthew Henry Vicenik, pravnuk

Vděčná vzpomínka

Letošního 30.května si připomínáme první výročí, kdy Pán života a smrti povolal na věčnost našeho milovaného manžela, tatínka, dědečka, bratra, švagra a strýce, pana

Ladislava Gajdu

Narodil se 26.června 1935 v obci Lanžhot nedaleko Břeclavi na jižní Moravě Františku Gajdovi a Marii roz. Škrobačkové. Měl ještě čtyři sourozence, sestry Boženu, Jiřinu a Marii a bratra Milana. V těžkých dobách po komunistickém puči 1948 byli nuceni s celou rodinou v roce 1950 opustit Československou republiku. Jeho otec pomohl nesčetnému množství lidí k útěku za hranice a byl při jedné z akcí zastřelen pohraniční stráží. Rodina Gajdova pobývala rok v uprchlickém táboře v Rakousku a za pomoci přátel se potom dostali do Kanady. Zde byl Ladislav nucen již od mladého věku 16 let těžce pracovat a pomáhat své mamince vydělávat na živobytí. Pracoval jako elektrikář u firmy Dehavyland a tato profese mu zůstala po celý život. V roce 1960 dostal nabídku na práci ve Spojených státech, kde pracoval jako elektrotechnik ve známé firmě Zenit, která vyráběla televizory. V roce 1961 se v Chicagu oženil s Věrou F. Kondrys a později měli tři děti, syny Františka a Milana a dceru Věru. Kromě své práce a rodiny měl také spoustu zálib. Byl dlouhá léta aktivním členem fotbalového klubu Sparta ABA Chicago, kde působil nejprve jako hráč a později jako trenér a funkcionář. Aktivně pracoval v Ústředně Moravských Spolků, kde zpíval, tancoval a po mnoho let vedl program Moravských dnů. Jeho odchod bude pro tyto organizace trvalou ztrátou. Jeho láska, trpělivost a obětavost pro rodinu, přátele, fotbal a folklor zůstanou trvale nejen v srdci členů rodiny, ale též ve vzpomínkách široké krajanské veřejnosti. Ladislav Gajda byl též člověkem hluboce věřícím a praktickým katolíkem. Byl aktivním členem České katolické misie a se svou manželkou se velmi zasloužili o získání nového českého kostela v Brookfieldu a jeho rekonstrukci. Za celoživotní práci byl se svou manželkou vyznamenán v roce 2010 biskupem Mons. Petrem Esterkou medailí „Za službu církvi, vlasti a národu". Zemřel tiše v odevzdanosti do vůle Boží 30.května 2011. Je pochován na hřbitově Panny Marie Královny nebe v Hillside, kde bude očekávat slavné vzkříšení.

Mši svatou za něho budeme obětovat
v kostele Českých patronů v České misii v Brookfieldu
v neděli 24.června v 10.30 dopoledne

Děkujeme všem, kdo si na něho vzpomenou v modlitbě spolu s námi

Věra Gajda, manželka
František Gajda, syn
Milan Gajda, syn s rodinou
Věra Návrat, dcera s manželem Miroslavem
Božena Bílek, sestra s rodinou
Jiřina Jelínek, sestra s rodinou
Marie Kwilosz, švagrová s rodinou a ostatní příbuzní
v Americe, Kanadě a v České republice

Úmrtné oznámenie

V hlbokom bôli oznamujeme všetkým priateľom a známym, že bol z tohoto sveta povolaný náš milovaný syn, vnuk, synovec, bratranec a kamarát

Manfréd Herz

Zomrel náhle 13.mája 2012 vo veku 21 rokov

Ďakujeme všetkým, kto ste ho poznali za prejavy sústrasti a modlitby.

Erika Herzová, matka
a smútiace rodiny
Herzová a Blažíčková

Společnost pro Vědy a Umění (SVU) Chicago
srdečně zve členy, přátele a známé
na vzpomínkový večer u příležitosti

70. výročí vyhlazení Lidic

v úterý 5.června 2012 v 7 hodin večer
ve společenské místnosti České Misie,
9415 Rochester Ave. Brookfield, IL 60513

Bude se promítat český film
s anglickými podtitulky

LIDICE

Nejnovější hraný film, který měl premiéru v českých kinech v roce 2011, popisuje příběh obyčejných lidí, kteří se shodou náhod připletli do cesty dějinám. Film podle scénáře Zdeňka Mahlera nabízí pohled na tragický osud Lidic za druhé světové války.

Nenechte si ujít příležitost shlédnout
tento jistě zajímavý film.

Dobrovolný dar $ 3.00

Věra Rokničová, jednatelka SVU Chicago.

ČESKÁ MISIE V CHICAGU

srdečně děkuje všem, kdo pomohli
v měsíci dubnu a květnu
v našem kostele
v Brookfieldu s organizací

RUMMAGE SALE

Vzdáváme upřímné Pán Bůh zaplať všem, kdo darovali vhodné věci pro tuto akci. Zvláště děkujeme těm, kdo vše připravili a pomáhali s prodejem a také s následným úklidem.

Výtěžek byl

$ 2540,-

a bude věnován na splátky dluhu
na nový kostel v Brookfieldu

Za Českou misii Mons. Dušan Hladík

Česká misie 9415 Rochester Ave., Brookfield, IL

Vás srdečně zve na

PIKNIK

na Den Otců

na zahradě České misie

v neděli 17.června 2012 od 12:00 v poledne do setmění

Hrát a zpívat bude skupina BORŮVKY a její hosté

K jídlu bude připraven domácí guláš, teplé uzeniny, bramboráky, langoše a výborné pečivo všeho druhu. K pití bude chlazené plzeňské pivo, víno a limonády. Také nebude chybět zmrzlina.

Vstup volný

Informace: 708 - 255 5117 nebo 708 - 533 1050

Odevzdání se uzdravení

Příběh Colleen Willard zázračně uzdravené v Medjugorje

Colleen Willard se svým manželem Janem

19.května 2012 navštívila naši Českou misii v Chicagu paní Colleen Willard, aby se s námi podělila o svůj životní příběh a velké milosti, které ji udělil Pán Ježíš na přímluvu své matky. Po mši svaté jsme vyslechli její svědectví, které může být velmi povzbudivé pro víru každého z nás. Potom následovala adorace Nejsvětější svátosti a modlitby za uzdravení. Svědectví paní Willard nyní pro povzbuzení přinášíme i vám.

V roli manželky a matky třech dospělých synů jsem se domnívala, že můj život probíhá normálně. Náš nejstarší syn Brian nedávno ukončil vysokou školu, Christopher nastoupil na vysokou školu a Kyle začal střední školu. Žili jsme normálním životem do chvíle, kdy se, tak jak jsem ho znala, neočekávaně úplně změnil.

Začala jsem pociťovat první bolesti páteře, které vyústily ve velké bolesti procházející přes celou levou nohu až do chodidla. Jak jsem se později dověděla, bylo to místo L5 – S1 páteřového obratle. Řekli mi, že operace je nevyhnutelná. Sama operace byla úspěšná.

Po šest týdnů moje uzdravování probíhalo normálně, až jednoho rána jsem se probudila ve velkých bolestech v celém těle. Šla jsem nazpět do nemocnice, kde jsem strávila deset dní, během kterých jsem podstoupila všechny možné testy, vyzkoušela silné léky proti bolesti, ale ta neustávala.

Bylo to jednou večer během mého pobytu v nemocnici, když lékař přišel do mého pokoje, aby pověděl manželu Janovi a mně, že zjistili nádor na mozku. Bylo nám tak, jako by někdo vzal cihlu a hodil ji po nás. Žijeme ve městě, kde je mnoho nemocnic, proto jsme se rozhodli, že půjdeme ke druhému a třetímu lékaři. - Bylo to znamení?

Každý z nás dostává čas k zamyšlení... Bůh nám dává znamení. Jednou večer jsem sledovala vysílání PBS, místního televizního kanálu. Dávali tam dokumentární film o operaci mozku. Zachytila jsem jméno lékaře, a tak se stalo, že hned druhý den jsem měla s lékařem domluvenou schůzku a myslela jsem si, výborně, půjde do mozku, odstraní nádor a můj život budu opět normální.

Když jsme vyslechli slova lékařky: „Lituji, paní Willardová, ale nemohu operovat," byli jsme zničeni. Když jsme se tázali a snažili pochopit „proč ne," vysvětlila mi to tak, abych pochopila... Pověděla: „Bylo by to tak, jako bychom se snažili odlepit žvýkačku od tenkého papíru." Pak pokračovala ve vysvětlení detailů, že nádor je na místě velmi citlivém pro biopsii a je zcela nemožné ho operovat.

Opět jsme se vrátili domů, a když mě Jan zvedl z kolečkové židle na nemocniční postel, zachvátila celé mé tělo bolest. Vůbec jsem se nemohla sama o sebe postarat, ani jsem nemohla zůstat sama doma.

Neočekávaný ošetřovatel

Věděla jsem, že Jan nese těžké břemeno mé nemoci na svých ramenou. Přál si, aby viděl svou manželku takovou, jaká byla dříve, ale nemohl nic dělat kromě toho, že mi prokazoval lásku a staral se o mě, jak nejlépe mohl. Avšak musel chodit do práce a my jsme uvažovali, jak to všechno zvládneme. Když Jan se mnou rozebíral, kdo se o mě bude starat, nebo jestli budeme muset hledat nějaký pečovatelský dům, vešel do obývacího pokoje můj devatenáctiletý syn Christopher a řekl: „Maminko a táto, já přeruším školu a budu se o tebe maminko starat." Když jsem uslyšela tato slova, oči se mi zalily slzami. Každá matka chce pro svoje děti jen to nejlepší a já jsem si uvědomila, že on se zříká toho, co dělá, a nabízí, že se o mě bude starat. Řekla jsem: „Christophere, to nemůžu po tobě ctít, vymyslíme něco jiného." Přiblížil se k mé posteli, Jan seděl blízko mě, a Christopher řekl: „Maminko a táto, na co je teda rodina?"

Když jsem uslyšela ta slova, právě tehdy jsem si uvědomila, že když se v rodině objeví nemoc, buď se rodina rozpadne, nebo se sjednotí. A tak se v krátké době stal Chirstopher mým stálým ošetřovatelem.

Pokračovali jsme v intenzivním hledání lékařské pomoci. Navštívili jsme mnoho lékařů, chirurgů a nemocnic, ale na konci prvního roku jsme ztráceli naději, že se jednou náš život vrátí zpět do normálních kolejí.

Skrytý vnitřní poklad

Bylo to na začátku druhého roku mé nemoci, když se naše naděje na uzdravení zase obnovila. Odjeli jsme na Silvestra na Mayo kliniku. Zatímco všichni oslavovali Nový rok, já jsem si přála, abych se mohla vrátit k normálnímu životu. Naše naděje však byla opět zklamána. Řekli nám to samé, co nám pověděli předcházející chirurgové: „Nemůžeme operovat." Také zjistili mnoho dalších nemocí a já jsem si uvědomila, že

můj stav se nebude zlepšovat, ale naopak zhoršovat.

Tehdy jsem ještě nechápala, co Bůh zamýšlí pro mě a pro mé okolí se vším tímto utrpením. Já jsem se jen ptala, proč se to stalo právě mně? Bylo to až do té doby, kdy se stalo něco mimořádného. Když se dívám zpět, zjišťuji, že to byl ten pravý začátek mého uzdravování. Totiž to největší uzdravení, které jsem mohla zakusit, bylo v mé vlastní duši.

Jednoho dne odpoledne mě opět zachvátily nesnesitelné bolesti. Nemohla jsem se ani pohnout, jen slzy mi stékaly po tváři. Byla jsem úplně na dně. Když jsem si uvědomila, že všechno, co jsem v životě udělala, všechno z čeho jsem se těšila je pryč a můj život nyní končí, zasáhla tato bolest mé nitro tak tíživě, že jsem nemohla pokračovat dál. Cítila jsem, jakoby moje duše s každou slzou a s každým vydechnutím opouštěla mé tělo.

Dar kříže

Když ke mně přišel Christopher, řekla jsem mu: „Prosím tě, přines kříž a pověs ho před moji postel." Dříve než kříž pověsil na stěnu, jsem ho požádala, aby mi ho podal. Chtěla jsem kříž podržet a obejmout. V té chvíli, když jsem držela Ježíše na kříži, jsem se na něho podívala tak, jako nikdy ve svém životě. S pláčem jsem k němu volala: „Ježíši, já vím, že ty mě nechceš trestat. Vím, že mě miluješ a nedopustíš na nás něco, co neuneseme. Prosím tě, já už nemám sílu a odvahu, nevěřím si, ale věřím v Tebe a věřím, že ty vidíš ve mně, co já nevidím." Po tomto zvolání k němu se mi náhle v paměti vynořil obraz, jak jsem jako sedmiletá spadla z jízdního kola. Když má babička viděla moje odřená a zakrvavená kolena, řekla mi: „Colleen, obětuj to Pánu Ježíšovi." Já jsem si pomyslela: „Ona je blázen, vždyť to bolí." V této chvíli mi Pán Ježíš tuto událost připomněl, aby mi ukázal, co mám dělat. Pak jsem požádala Christophera, aby mi přečetl něco z Bible. Zeptal se mě: „Mami, co chceš, abych ti přečetl?" Odpověděla jsem: „Kam ti padne zrak, tam to otevři." Otevřel to na straně, kde svatý Pavel píše, že máme nést kříž až k samému bláznovství. Uvědomila jsem si: „Pane Ježíši, toto je písmo svaté, kde není žádná lež. Musíme najít radost v nesení kříže."

V této době jsem častěji opakovala tato slova: „Pane Ježíši, všechno ti obětuji." Zjistila jsem, že se něco v mém nitru mění. Jako by se moje duše a moje tělo oddělily a šli jiným směrem. Můj vnitřní stav se stal pro mě mnohem důležitějším, než stav mého těla. Uviděla jsem všechny možné situace, kdy jsem mohla milovat, ale nemilovala jsem. Viděla jsem, koho jsem kdy urazila, a nebo kdo urazil mě a všechno jsem to vzala a odevzdala Pánu Ježíši na kříži a prosila ho za odpuštění. Každý den se pak tato oběť Pánu Ježíšovi stávala základním kamenem mého srdce. Každým dnem tato moje radost rostla a nakonec to vyvrcholilo tím, že jsem řekla: „Děkuji Ti, Pane Ježíši, za dar utrpení, které mně k Tobě přiblížilo a mohu se Ti nyní ještě více obětovat."

Vrchol modlitby

Uběhly tři roky a já jsem začala intenzivněji chápat hloubku Ježíšovy oběti za nás. Stále jsem brala silné léky a přidávali mně ještě silnější při každé návštěvě na Mayo klinice, kde mi řekli, že tak jak poroste nádor, tak v mém těle postupně přestane všechno fungovat a já umřu.

Stále jsem všechno obětovala Pánu Ježíši. Tak jak to lékaři předpovídali, začaly orgány vypovídat službu. Nahrála jsem kazety s odkazy pro své děti a zůstala ještě jedna věc, kterou jsem chtěla udělat. Přála jsem si, aby někdo rozstříhal moje svatební šaty a ušil z nich křestní roušky, které by moje děti mohly dát svým dětem, které já nikdy neuvidím.

V té době byl růženec v mých rukách dvacet čtyři hodin denně sedm dní v týdnu. Během modlitby jsem pocítila v srdci hlas, že největší dar, který můžeme zanechat, je dar modlitby. Protože Bůh ji slyší a trvá na věky. Pomyslela jsem si: „Ano Pane, to je to, co chci udělat. Chci své rodině a svým drahým zanechat vrcholnou modlitbu."

Přemýšlela jsem, co je vrcholná modlitba? Napadla mě myšlenka: Pouť. To je vrcholná modlitba, protože se všichni poutníci jen modlí.

Touha

Druhého dne nás navštívila přítelkyně z Atlanty, která mi vyprávěla o pouti do Medjugorje. Najednou mě zachvátila touha, vykonat také tuto vrcholnou modlitbu, kéž bych tam mohla také být. Potom sundala z krku řetízek s medailkou požehnanou Pannou Marií v Medjugorje a knězem a dala mi ji. Původně jsem přemýšlela o Panně Marii Fatimské, o putovní soše Panny Marie, která putovala z domu do domu a najednou jsem měla na krku zavěšenou medailku z Medjugorje. V ten večer jsem velmi silně zatoužila jet do Medjugorje. Zeptala jsem se manžela, jestli by chtěl absolvovat tuto pouť. On se okamžitě podíval na morfium a pomyslel si, že jsem vzala dvojitou dávku. Ale touha jet stále rostla, a tak jsem se manžela znovu zeptala, jestli by tam putoval? Odpověděl: „Ano." Neměli jsme však peníze na cestu. Navíc nás upozornili, že potřebujeme také lékařské povolení na let letadlem. Dveře byli otevřené, nakonec byly obstarané i peníze, ale když jsme řekli lékařce, že chceme jet na pouť, ona se na mě podívala a řekla: „Chcete tam jet, abyste byla uzdravena?" Odpověděla jsem: „Ne, když mě Bůh chce uzdravit, tak mě uzdraví zde na místě, to není důvod, proč tam chci jet. Začala jsem jí vysvětlovat, proč tam chci jet. Že tam chci vykonat vrcholnou modlitbu. A když jsem pokračovala, uviděla jsem na její tváři záporný výraz: „Lituji, ale nemohu vás pustit. Nemusela byste se vrátit nazpět."

Fr. Aniello Salicone, Xavarian, misionář, kněz

Po opuštění nemocnice jsem si postěžovala manželovi: „Proč Bůh otevřel okno a zavřel dveře?" Odpověděl: „Co bys chtěla, nemůžeme jet." V hlavě se

mi honily věci, které se udály a všechno nasvědčovalo tomu, že tam máme jet. Potom jsem si vzpomněla na jméno kněze otce Aniello Salicone, velmi svatého požehnaného kněze, který má dar alokuce, slyší vnitřní hlas Pána Ježíše. Řekla jsem Janovi: „Chci, aby Pán Ježíš řekl otci Aniellovi, aby nám zatelefonoval, že máme jet do Medjugorje. Když se to stane, budu vědět že je to vůle Boží." Stáli jsme na nemocničním parkovišti. Lilo jako z konve a můj manžel vystrčil hlavu z okna auta. Když jsem viděla, jak mu déšť stéká po tváři, zeptala jsem se: „Co děláš?" - „Vyhlížím blesky, protože jsi právě vyzvala Boha." Já jsem to ale viděla jinak, chtěla jsem jenom dostat odpověď.

Druhý den ráno zazvonil telefon a byl to otec Aniello. Řekl mi, že během ranní modlitby mu Pán pověděl, že je to vůle Boží a přání Panny Marie, abychom jeli do Medjugorje. A dodal: „Když tam půjdete, naleznete na horách odpočinek." Když jsem to uslyšela, pomyslela jsem si, že mi Pán naznačuje místo, kde zemřu. Byla jsem s tím smířená, protože jsem našla radost, o které mluvil svatý Pavel. Potom pokračoval v rozhovoru, ve kterém nám dal další informace a brzy potom už bylo všechno připraveno na cestu.

Když jsme odjížděli, podívala jsem se na svoje děti jako by to byl poslední pohled... Náš dům... Naše životy... V tomto okamžiku jsem cítila, že svou poutí mám dát poslední možný dar... Vrcholnou modlitbu za všechny mé drahé, za rodinu a přátele, které zde zanechávám.

Opravdová naděje v Bohu

Přestože cesta vzhledem k mému stavu byla obtížná, po příjezdu do Medjugorje jsme pociťovali Boží přítomnost. Bylo tam mnoho lidí z různých částí světa. Co mě nejvíc překvapilo, byla dlouhá řada lidí čekajících na svatou zpověď a velké množství kněží z celého světa. Velké Pánovo milosrdenství! Hned první den jsme slyšeli Vicku, která mluvila k poutníkům. Kolem rodného domu Vicky byl velký zástup poutníků a já jsem ji ze své kolečkové židle neviděla. Pouze jsem slyšela tlumočníka, který překládal vyprávění o překrásné události ze zjevení, kdy Matka Boží Vicku a Jakova vzala do nebe, očistce a pekla. Když o tom mluvila, mé srdce se naplnilo takovou vroucí láskou, jakou jsem nikdy před tím nepocítila a v nitru svého srdce jsem se modlila k Panně Marii: „Kdybych aspoň mohla vidět vizionářku, bylo by to, jako vidět Tebe, protože jsi ji vzala do nebe." Potom jsem ještě naléhavěji prosila Naši Paní: „Kdybych se aspoň mohla dotknout ruky, která držela Tvoji, pak by to bylo, jako držet Tvoji ruku."

Najednou tlumočník zavolal: „Pozor, pozor..." A já jsem se ze své kolečkové židle podívala vzhůru a uviděla jsem Vicku, jak jde přímo ke mně, jako ke své dávné přítelkyni. Když mě objala, slyšela jsem, jak říká: „Chval Boha!" Já jsem se s ní spojila v modlitbě k naší blahoslavené Matce a ona mi potom položila ruku na hlavu a modlila se. V této chvíli se všechno ztišilo a já jsem pouze cítila přítomnost Boha Otce, Boha Syna a Boha Ducha Svatého jakoby říkal: „Já tě nyní přijímám." A já jsem měla takovou radost. Pocítila jsem intenzivní žár, který pronikal všemi částmi mé hlavy, ale to bylo podružné vzhledem k přítomnosti Boží.

Brzy na to mě vzali dolů ze schodů a potkala jsem Jakova. Uvědomila jsem si, že Naše Paní poslala obě děti, jejichž ruce držela, když viděly nebe, očistec a peklo.

Nový život, Ježíš v Nejsvětější svátosti

Po krátkém setkání s Jakovem jsem šli do kostela svatého Jakuba. V hlavě jsem stále cítila intenzivní žár, ale bylo to podružné vzhledem k tomu, co se dělo v mém srdci. Začala mše svatá a bylo to právě před proměňováním, když jsem uslyšela promlouvat nejkrásnější vnitřní hlas: „Dáš nyní celé své srdce a celou svou duši mému Synu?" Já jsem řekla: „Ano, dám..." „Dáš celé své srdce a celou svou duši našemu Otci?" A já jsem odpověděla: „Ano, dám..." Ona pak řekla: „A dáš celé své srdce a celou svou duši mému snoubenci Duchu Svatému?" A já jsem řekla: „Ano, dám..." A ona řekla: „Nyní mé dítě, jsi moje dcera."

Když tato slova zazněla, pochopila jsem, co znamenala – musím odevzdat úplně všechno Bohu.

Když jsem to vyslechla , otevřela jsem oči a přede mnou stál kněz se svatou hostií. Ve chvíli, kdy položil svatou hostii na můj jazyk, přestala jsem vnímat vnější zvuky, ale zcela mě naplnila přítomnost Boha Otce, Boha Syna a Boha Ducha Svatého. Také jsem si uvědomila, že ve chvíli, kdy jsem přijala eucharistii – Ježíšovo Tělo a Krev – zmizel z mé hlavy veškerý žár a s ním všechna bolest. Ale to bylo podružné vzhledem k přítomnosti Boží. Pomyslela jsem si, jak často jsem v životě přijala Ježíše v eucharistii a řekla mu: „Ježíši, já Tě miluji..." Ale v tom okamžiku jsem si uvědomila, jak daleko více mu může ještě naše duše dát. Naše Paní mě to naučila a nyní mohu přijímat Ježíše docela jinak, než dříve.

Slzy mi stékaly po tváři v nevýslovné radosti a obrátila jsem se k Janovi se slovy: „Jane, já necítím žádnou bolest." Cítila jsem prsty na nohách, které byly dříve znecitlivělé. Mohla jsem hýbat rukama, kterýma jsem předtím nemohla pohnout. Ještě ten večer jsem poprvé mohla vstát z kolečkové židle a sama chodit. Mohla jsem dokonce pokleknout při adoraci před Nejsvětější svátostí. Příští den jsem bez jakýchkoliv potíží vystoupila na Horu Zjevení.

Odpočinutí na hoře

Když jsme vystoupili na Horu Zjevení nezáleželo mi na tom, kdo se na mě dívá, když jsem chtěla padnout v modlitbě na tvář. Věděla jsem, že mě vidí všemohoucí Bůh a já jsem mu chtěla poděkovat za všechno, i za dar nesení kříže – to bylo to nejlepší, co se mi kdy přihodilo, protože toto mě přiblížilo k Ježíšovi.

O něco později mi jeden spolupoutník dal fotografii, kterou tehdy na hoře udělal, jak ležím v náručí mého manžela, když povstávám od modlitby. Při pohledu na tuto fotografii jsem pochopila,

co nám bylo řečeno otcem Aniello: „Když tam půjdete, naleznete na horách odpočinek."

Když jsme opět s modlitbami sestupovali z hory, zeptal se nás náš duchovní průvodce otec Carmello: „Chtěla byste vy a Jan obnovit vaše svatební sliby?" A tak jsme před sestupem z hory, pod širým nebem Jan a já obnovili pod modrým křížem naše sliby... V nemoci a zdraví, pokud nás smrt nerozdělí, Boží láska v životě a manželství.

Myslela jsem, že tam jdu zemřít, ale Bůh měl jiný plán.

Radostí naplněné opětovné setkání a Otec Aniello

Při příjezdu domů mě Christopher uviděl stát na letišti bez opory, objal mě se slzami v očích a řek: „Maminko, já věřím v Boha a věřím v zázraky." Pro syny Briana a Kyla to byl také hluboký zážitek, když viděli svou maminku, jak stojí na nohou, pohybuje se, mluví a polyká. Všichni jsme plakali radostí. Později jsme dostali výsledky lékařských testů, které potvrzovaly, že všechno je vyléčené. Když jsme navštívili otce Aniello Salicone, zeptala jsem se, zda věděl, že budu v Medjugorje uzdravena? A on řekl: „Ano!" Zeptala jsem se, proč mi to neřekl? A on mi odpověděl: „Pán mi řekl, abych ti dodal odvahu, abys tam šla. Měla jsi svobodnou vůli, poslechnout jeho vnuknutí." Řekl ještě: „Nebyla jsi uzdravena pro sebe, ale pro svoji rodinu, společnost a svět."

Uzdravující síla Svátosti oltářní

Otec Aniello se otázal Pána ve Svátosti oltářní: „Proč jsi vybral Medjugorje pro uzdravení Colleen?" Pán mlčel. Otázal jsem se Pána v Nejsvětější svátosti podruhé. Pán opět mlčel. Když jsem se otázal potřetí: „Proč jsi vybral Medjugorje pro uzdravení Colleen?" On odpověděl: „K uzdravení Colleen jsem vybral Medjugorje proto, aby ve světě byla známa přítomnost mé matky a uzdravující síla ve Svátosti oltářní." Pochopila jsem, že jsme zapomněli na uzdravující Ježíšovu přítomnost ve Svátosti oltářní. My se modlíme: „Pane, nejsem hoden, abys ke mně přišel, ale řekni jen slovo a budu uzdraven!" Věříme těmto slovům Pravdy?

Skrze ruce kněze jsem obdržela největší dar Pána Ježíše, velkého Lékaře a svého milosrdného Spasitele. Děkuji Pánu Ježíši za dar kněžství. Za dar kněžství, protože skrze ně mi dal život při slavení eucharistie. Boží matka nám připomíná, co na nás čeká každý den našeho života – Pán Ježíš, její Syn přítomný s tělem, krví, duší a božstvím ve Svátosti oltářní. To je místo, kde je náš skutečný život.

Královno míru – oroduj za nás!

Bůh Otec mi stále připomíná, abych si uvědomila, že Lazar zemřel a zemřeli i jiní, které On uzdravil. Udržuje mě to při vědomí, že každý den je darem Božím, tak abychom jej nepromarnili různými hádkami a zbytečnostmi a přitom nezapomínali na nejdůležitější věci. Také mi to připomíná, že cesta tohoto světa vyúsťuje v cestu s konečným cílem – s Bohem v nebi.

Nikdy mě nenapadlo, že z myšlenky udělat z mých svatebních šatů křestní roušky a odevzdat je vnoučatům, se zrodí touha vykonat tuto pouť, pouť modlitby, kde jsme mohli spatřit Boží slávu. Dar bolesti – dar radosti a jen Jeho slávu – dar fyzického uzdravení.

V neděli Božího milosrdenství – velkého Božího daru vylévající se Boží lásky a milosrdenství – okolo třetí hodiny jsem spatřila něco, co jsem nemyslela, že někdy uvidím. Uviděla jsem překrásnou půvabnou dívenku oblečenou do dlouhého křestního roucha, kterou drželi v náručí milující rodiče. Byl to můj syn Christopher se svou ženou Jessikou a první vnučkou Bellou... Měla moje svatební šaty – vypadala jako anděl a poznala jsem, že právě přišla z nebe, kde byla s naším Otcem, kterého, o co se modlím, jednoho dne uvidím.

Proto se nebojme, když se věci v našem životě změní, neboť u Boha je všechno možné.

Otec Aniello mi pověděl ještě něco, co mu Pán zjevil. „Ježíš mi řekl, že dostanete pozvání, abyste mluvila a dosvědčovala, co On vykonal." Vězte, že všichni, kdo uslyší toto svědectví byli také vyvoleni Bohem, neboť On chce přitáhnout jejich duše k sobě."

Pokud toto slyšíte, jste jedním, jednou z nich. – Chvalte Boha.

Colleen Willard spolu s milovaným manželem Janem
Překlad Darina Arvajovičová a Karel Chrobák

MLADÝM

Čtyři princové

Čtyři princové jeli do světa na zkušenou. Každý z nich se chtěl naučit něčemu, co ještě nikdo na světě neumí. Řekli si: „Prozkoumejme celou zemi a pokusme se naučit se co nejvíc."

Dohodli si místo, kde se po určitém čase sejdou, a pak se tito čtyři bratři vydali každý jiným směrem. Čas ubíhal.

Za jeden rok, jeden měsíc a jeden den se čtyři bratři sešli a na určeném místě. Každý byl zvědavý, co se ti ostatní naučili, každý se chtěl pochlubit, jak sám dopadl.

„Já jsem se ve světě naučil," pravil první nedočkavě, „z malinkého kousíčku kosti, když ho mám, vytvořit zbytek kostry a tu pokrýt masem."

„Já zase umím," vpadl do toho druhý, „umím nechat porůst živočicha kůží a také srstí, pokud jsou kosti pokryty masem."

Třetí se přidal: „Já umím vytvořit všechny části těla, když budu mít maso, kůži a srst."

Čtvrtý to uzavřel: „A já umím vdechnout život tvoru, který je hotový se všemi údy, kůží, srstí."

Bratři se tedy vydali do džungle, aby našli kousek kosti z nějakého tvora a mohli předvést své umění.

Nebylo to nic těžkého. Po nějaké chvíli našli kost a sebrali ji. Nezajímalo je, z jakého živočicha ta kost pochází. Byli tak plni svého umění, že na nic jiného nemysleli.

Jeden pokryl kost masem, druhý ji pokryl kůží a dal jí srst, třetí jí dal údy a čtvrtý vdechl život... lvu.

Šelmě se zachvěla hustá hříva, otevřela doširoka svůj hrozný chřtán, objevily se ostré zuby a nemilosrdné čelisti a šelma se vrhla na své stvořitele.

Zabila je všechny a spokojeně odkráčela do džungle.

Člověk už dokázal, že má zvláštní tvořivou moc. Ale tato moc v sobě obsahuje také možnost sebezničení. V obrovských průmyslových komplexech může člověk vyrobit za jednu hodinu to s čím se dříve plahočil celá léta. Ale zároveň porušuje ekologickou rovnováhu přírody, ničí vzduch, obtěžuje hlukem a znečišťuje životní prostředí.

Člověk jezdí autem, dívá se na televizi, rozhoduje se podle počítače, ale ztratil schopnost ovládat nástroje, které používá. Je obklopen materiálním pohodlím, ale neumí se ve světě zaměřit ke správnému cíli. Moc dobře si uvědomuje, že když se zmýlí na své cestě a nepůjde za pravým cílem, dovede ho to k sebezáhubě. Současně cítí, že uvedl do pohybu něco, co mu uniká. A jestliže se mu nepodaří to zvládnout, bude to jeho vina.

Uzavřeme tuto úvahu čínským příslovím: „Člověka neopíjí víno. To člověk se opíjí vínem."

Horníkova lucerna

Jeden muž se živil tím, že sestupoval každý den do podzemních štol, aby tam doloval sůl. Nosil s sebou motyku a lucernu.

Jednou, když se večer vracel na povrch, v místě, kde byl tunel křivolaký a nepohodlný, mu lampa vyklouzla z ruky a rozbila se.

Prvním horníkovým pocitem byla úleva. Pomyslel si: „Konečně! Už nepotřebuji tu lampu. Pořád ji musím vláčet s sebou a dávat pozor, kam ji pokládám, musím na ni během své práce stále myslet. A teď mám o jednu překážející věc míň. Hned se cítím svobodnější. A pak... Vždyť touto cestou chodím už léta, určitě se neztratím!"

Ale brzy se přesvědčil o opaku. Ve tmě bylo všechno jiné. Udělal několik kroků a narazil na stěnu tunelu.

Podivil se: „Že bych nešel správně? Jak jsem mohl tak brzy zabloudit? Pokusím se vrátit zpátky." Ale místo toho skončil na břehu jezírka, do kterého stékaly všechny vody.

„Není sice hluboké," přemýšlel, „ale jestli do něj takhle potmě spadnu, jistě se utopím."

Spustil se na zem a začal lézt po kolenou. Nohy i ruce si úplně rozedřel a do očí mu vhrkly slzy, když zjistil, že vlastně postoupil jen o pár metrů a že je zase na místě, odkud vyšel. A smutně si vzpomněl na svou lucernu.

Nezbylo mu než pokorně čekat, že pro něj někdo sestoupí do podzemí, bude ho hledat a přinese nějaké svíčky, aby našli správnou cestu.

„Světlem pro mé nohy je tvé slovo, osvěcuje moji stezku. Kam tvá slova proniknou, tam vzchází světlo, nezkušení nabývají rozumnosti.(Žalm 119)

Prasklá studna

Byly dvě studny jen pár desítek metrů od sebe. Rozhlížely se kolem sebe a občas se také daly do řeči. Každá byla úplně jiná.

První studna byla dokonalá. Její kamenné okraje byly pevné a ani kapička vody se z ní neztratila její vinou.

Naopak ta druhá byla popraskaná, děravá. Z jejích stran vytékaly stružky vody.

První byla velmi hrdá a pyšnila se svou dokonalostí. Stála osamoceně, přiblížilo se k ní jen občas pár ptáčků nebo drobný hmyz.

Druhá byla obrostlá záplavou rozkvetlých stromků, svlačci a dalšími rostlinami, které hltavě pily unikající vodu. Hmyz neustále kroužil kolem, a ptáci si dokonce na okraji studny postavili hnízdo. Nebyla dokonalá, ale cítila se šťastná.

Potřebujeme věřit v dokonalost, ale potřebujeme také odvahu uznat, že jsme nedokonalí. Žijeme ve světě, kde se dokonalost mísí s mohutným úsilím být „super", „první", „být středem", „být někdo". Dokonalí bychom měli být jedině v lásce. Jen tak je možno chápat slova Ježíšova: „Buďte tedy dokonalí, jako je dokonalý váš nebeský Otec." (Matouš5,48) To jsou slova, která čteme v Písmu hned za blahoslavenstvími: blahoslavení chudí, blahoslavení plačící, blahoslavení tiší, blahoslavení, kdo hladovějí a žízní po spravedlnosti, blahoslavení milosrdní, blahoslavení čistého srdce, blahoslavení tvůrci pokoje, blahoslavení, kdo jsou nespravedlivě pronásledováni pro spravedlnost.Kdo žije s otevřenou náručí, obvykle neudělá kariéru, ale nalezne spoustu lidí, které může obejmout.

Bruno Ferrero, Příběhy pro potěchu duše

První zvonění nových zvonů v Nepomuku u Plzně

Rok se s rokem sešel a po loňských Svatojánských slavnostech Navalis, posvěcení Kněžských zvonů a jejich převozu do Nepomuku na svátek svatého Jana Nepomuckého, kněze a mučedníka a hlavního patrona Čech se tyto zvony rozhlaholily v jeho poutním chrámu. Čtyři Kněžské zvony pro Nepomuk byly odlity Zvonařstvím pana Rudolfa Pernera v bavorském Pasově na památku návštěvy papeže Benedikta XVI. v ČR v roce 2009, u příležitosti 280. výročí kanonizace sv. Jana Nepomuka, 200. výročí narození a 150. výročí úmrtí sv. Jana Nepomuckého Neumanna a 800. výročí narození sv. Anežky České. Zvon č. 1, sv. Jan Křtitel a sv. Jan Maria Vianney, ladění as1, 611 kg, zvon č. 2, Panna Maria, Matka Církve a Matka kněží, b1, 514 kg, zvon č. 3, sv. Benedikt a sv.Bernard, c2, 334 kg, zvon č. 4, sv. Josef a sv. Jakub, es2, 189 kg.

První tři zvony byly pořízeny z darů 250 biskupů a kněží z 22 diecézí čtyř států střední Evropy v Interdiecézním projektu kněžských zvonů pro Nepomuk v Roce kněží 2009/10. Čtvrtý zvon věnovali manželé Iva a Zdeněk Kotrlí z Brna, literární měsíčník Akord. Nové zvony spolu s původním zvonem sv. Jana Nepomuka a Vojtěcha, b0, 3800 kg, od plzeňského zvonaře Václava Pernera z roku 1848, budou ze dvou věží v průčelí kostela zvonit v ladění b0+as1+b1+c2+es2. Zvony posvětil pražský arcibiskup a primas český J. Ex. Mons. Dominik Duka, OP na Karlově mostě v rámci svatojánských oslav Navalis v neděli 15.května 2011. Po symbolickém spuštění zvonů do Vltavy byly zvony v pondělí 16.května 2011 lodí Nepomuk a nákladním autem odvezeny do Nepomuku, kde byly slavnostně přivítány a uloženy v presbytáři poutního kostela. Svěcení zvonů na Karlově mostě, kterému přihlíželo okolo 5000 lidí, bylo poprvé v jeho historii od 14. století. Hlahol zvonů pražských chrámů majestátně provázel průvod se zvony od katedrály sv. Víta až k Vltavě.

V sobotu 5.května 2012 byly nové zvony vyzdviženy, spolu s veškerým vybavením a zvonovou stolicí, do věže poutního kostela sv. Jana Nepomuckého. Od 15.května 2012 probíhala montáž, která byla ukončena kolaudací a prvním zvoněním v sobotní předvečer nepomucké pouti, která letos připadla na neděli 20.května 2012. První slavností vyzvánění všech zvonů z kostelů sv. Jakuba a sv. Jana Nepomuckého v Nepomuku bylo v sobotu 19.května v 18.00 hodin. V neděli 20.května 2012 sloužil v 11.00 hodin slavnostní poutní mši svatou v kostele sv. Jana Nepomuckého Mons. Jiří Paďour, biskup českobudějovický.

Děkujeme všem kněžím a biskupům, kteří přispěli do sbírky a pomohli. Děkujeme také několika ostatním dárcům z řad laiků – ctitelům sv. Jana Nepomuka, kteří kněžskou sbírku doplnili a završili. Děkujeme komunitám řeholních sester v Doksanech, Šternberku, Předklášteří u Tišnova, na Velehradě-Stojanově, v Prachaticích a v Praze u sv. Notburgy na Malé Straně, které projekt a dárce provázely svou modlitbou. Srdečně vás všechny zveme na pouť do Nepomuku, k návštěvě rodného města svatého Jana i k poslechu nových nepomuckých zvonů. Deo gratias. (Více na www.knezskezvony.katolik.cz)

Se svátečním pozdravem a úctou

P. ICLic. Mgr. Ing. Vítězslav Holý, farář a vikář v Nepomuku,
P. ICLic. Mgr. Jan Martin Bejček, OSB, farář v Letonicích u Vyškova na Moravě.

Nenechte si ukrást domy a pozemky!

Před časem byl (evidentně na základě "objednávky" realitních bossů) schválen zákon, který může v nedaleké budoucnosti znamenat pro většinu občanů existenční katastrofu. Je příznačné, že kolem tohoto nového zákona se rozhostilo "ticho po pěšině", skoro se zdá, že je před lidmi držen v tajnosti. Z hlediska mafiánských struktur, které ho vymyslely a pomocí korupce i prosadily, se není čemu divit - právě na neinformovanosti lidí je celý tento zločinný záměr založen.

Oč jde? Jestliže má někdo dům, pozemek či jiný majetek podobného charakteru, pak se za důkaz jeho vlastnictví považuje zápis v katastru nemovitostí, resp. evidenční číslo parcely. Donedávna to bylo tak, že o tato svá vlastnická práva nemohl nikdo přijít. Po schválení výše zmíněného zákona však již tomu tak není a každý z nás může vbrzku přijít o pole, zahradu či dokonce střechu nad hlavou - a to nikoli kriminálním činem, ale zákonným postupem!

Tento plán z dílny jistých realitních kanceláří je geniálně jednoduchý a spočívá v následujícím: Jestliže v zápisech v katastru nemovitostí došlo k nějakému pochybení, nemělo to dosud žádný vliv na vlastnická práva a to bez ohledu na to, jak dlouho tento chybný údaj existoval. Pokud např. na základě úřední chyby si někdo koupil od realitní kanceláře něčí dům, aniž by jeho majitel cokoli tušil, koupě byla neplatná a poškozený se nemusel obávat, že o svůj dům přijde.

Podle nové zákonné úpravy je to však nyní tak, že pokud tato doba nesprávné evidence překročí 3 roky a vlastník na tuto skutečnost včas nezareaguje, může být jeho dům (pole, zahrada...) zcela legálně prodán, protože nový zákon říká, že po těchto třech letech se chybný údaj stává platným! Pokud tedy lidé minimálně jednou za 3 roky nezkontrolují správnost údajů v katastru nemovitostí, protože logicky předpokládají, že přece není možné, aby jim někdo ukradl jejich dům, mohou být nemile překvapeni, až zjistí, že podle našeho "právního" ne(řádu) to možné je.

Tento kmotrovský zákon má ještě jeden důsledek, a to enormní tlak na pracovníky katastrálních úřadů za účelem jejich korumpování. Zatímco doposud neměl úředník ze svého pochybení žádný profit, nyní si za úmyslnou "chybu" může přijít na obrovské peníze. Je jasné, od koho...

Zdá se, že v celém tomto podvodu "jedou" i média. Jak jinak si totiž vysvětlit fakt, že o zákonu, který je pro občany této země časovanou bombou, se nikde nepíše. Jedinou zmínku spojenou s varováním lidí před možným zneužitím této novely jsem zaznamenal asi před půl rokem v Hospodářských novinách.

Doporučujeme všem, aby se s tímto zákonem seznámili a včas si zjistili, zda třeba právě v jejich zápisu v katastru nemovitostí neudělal nějaký úředník (samozřejmě "náhodou" a "nedopatřením") nějakou "chybu"...

http://hofirekjan.blog.idnes.cz/c/261525/Nenechte-si-ukrast-domy-a-pozemky.html

Naše cesta do Indie (6)

Cholerici v Indii

Indové dělají věci po svém. Stejně jako my, a zároveň úplně inak. Občas ty odlišnosti našinec nechápe a občas je z nich ěkně vyčerpaný. „Pokud chcete v Indii čehokoli dosáhnout, uďte trpěliví," zněla rada bývalé dobrovolnice Míši. To se nadno řekne ale co máme dělat, když jsme oba cholerici?

Už brzy po příjezdu jsme začali vnímat rozdíl mezi chováním kluků a holek z internátu. Kluci jsou dynamičtí, neustále chtějí něco dělat, pro vše se hned nadchnou - zkrátka jsou akční. Zato holky... pořád se stydí, boji se pohnout a jen obtížně se je dá přesvědčit k nějaké smysluplné činnosti.

Karle, mlátíš Marii?

Vztahy mezi muži a ženami jsou zde hodně odlišné od toho, na co jsme zvyklí z domova. Žena je vůči svému manželovi v podřízeném postavení. Podle otců je také docela obvyklé, že muž svoji ženu bije. „Dokonce to považují za něco správného," popsal nám otec Jolly. „Pořádný muž prý musí občas svoji ženu ztlouci, aby jej poslouchala." Vyprávění dětí jsou někdy smutná. Skoro každé z nich potvrdí, že ata mámu občas zbije; jsou na to zvyklí. „Maruško, a tebe Karel nemlátí?" zeptaly se holky při jednom večerním dočování. Divily se, že ne.

Při většině aktivit vytvářejí muži a ženy dvě samostatné skupinky. Ve škole sedávají holky v lavicích u okna, kluci v lavicích u dveří. Při mši v kostele jsou všichni pánové na jedné straně, všechny dámy na druhé - a pokud si já troufnu stoupnout si do dívčího oddílu, dívají se na mě, jako že dělám něco špatně. Také některé autobusy mívají vyhrazenou přední část pro ženy a zadní pro muže, podobné je to s oddělenými čekárnami na nádražích nebo dokonce i s frontami na lístky u pokladen. Údajně všechna tato pravidla existují kvůli ochraně žen před obtěžováním ze strany mužů.

Nemravná Šípková Růženka

Mezi oběma pohlavími existuje jakýsi skrytý vnitřní blok. Občas když přijde někdo cizí a chce se s námi seznámit, podá mi ruku a začne se se mnou bavit. Maruščinu napřaženou pravici přehlédne a chová se, jako by tam ani nebyla. Někdy se nám něco podobného stane také při rozhovoru s otci Salesiány - baví se pouze se mnou a na Marušku se ani nepodívají. Připadá nám, že nejsou zvyklí na to, aby žena měla svůj vlastní názor, nebo aby s nimi dokonce v něčem nesouhlasila.

Maminka – Většina žen z vesnic nerodí v nemocnici, ale doma. Pomoci jim přijde porodní bába a starší, zkušenější příbuzné.

Z chování většiny děvčat na internátě máme pocit, že neberou studium ani zdaleka tak vážně jako kluci. Jako by už ve svých deseti jedenácti letech počítaly s tím, že budou mít děti - a k čemu jim potom nějaké vzdělání bude!

Úplně jinak zde lidé vnímají projevy vztahů na veřejnosti. Muž se nikdy nedrží veřejně se ženou za ruku - tomu jsme si museli rychle odvyknout. Zcela normálně to však člověk vidí u dvou mužů kamarádů a na to zase nejsme zvyklí my dva.

Každou sobotu večer mají děti půlhodinu tancování. Hraje indická popová hudba a všichni kluci mohou vypustit duši, aby sebou mohli mlátit do rytmu. Starší holky ale sedí na lavičce a ať se Maruška snaží jak chce, zůstanou po celou dobu sedět a jen se dívají. Prý tančí, pouze když mají nějaké vystoupení. Ještě se Marušce diví, že tam nesedí s nimi. „To se nehodí, aby žena tancovala před svým manželem," řekly jí.

Něco nepřípustného je líbání na veřejnosti. Kdesi jsme se dokonce dočetli, že to Indové považují za součást sexuálního kontaktu mezi mužem a ženou. Když jsme dětem ukazovali naše svatební fotky, úplně jsme zrudli nad svým novomanželským polibkem. Jindy zase Maruška vyprávěla holkám na dobrou noc pohádku O Šípkové Růžence. Nejhorší bylo vysvětlit, jakým kouzelným trikem spanilý princ probudil spící princeznu ze stoletého spánku. „Můžu jim říci, že ji políbil, i když ji viděl poprvé v životě?" honilo se Marušce hlavou. Nakonec to riskla a holky nijak neprotestovaly.

Opovaž se zamilovat!

Člověk zde skoro nepotká pár, který by spolu chodil. Většinu svateb zde totiž domlouvají rodiče dětí. Holky se

berou mezi osmnácti a dvaadvaceti roky, kluci o něco později. Rodiče se údajně na sňatku svých dětí domluví mezi sebou.

Teprve poté mohou děti říci, pokud by zásadně nesouhlasily. To se ale prý nestává.

Svatba je pro Indy velký svátek. Vesničané jsou podle otců za svatbu schopni utratit celoživotní úspory. Také na všech holkách je vidět, že o svatbě přemýšlejí už nyní - těší se, ale zároveň mají strach, koho jim rodiče vyberou. „Ty se máš, ty sis mohla vzít, koho jsi chtěla," říkají občas Marušce. Naše „love marriage" ale zajímá snad každou ženu, se kterou se zde bavíme. I ostatní učitelky ve škole se nás vyptávaly, jestli nám svatbu domluvili naši rodiče. Jenom jediná z celého kolektivu se pak chlubila, že se i ona brala z lásky.

Kluci tady ani v patnácti letech na holky nemyslí. Když jsem se zeptal osmáků, jestli jsou zamilovaní do některé ze spolužaček, dostal jsem jasnou odpověď: „To nesmíme, za to by nám rodiče vynadali."

Člověk možná později pochopí, že i tento zvláštní systém není tak šílený, jak se zdá na první pohled. „Časem jsem to začala vnímat jinak," popsala nám bývalá indická dobrovolnice Jana. „Rodiče mají své dítě rádi a určitě mu nevyberou někoho špatného. Leckdy je to tak lepší, než když se někdo v osmnácti bezhlavě zamiluje, a pak toho lituje celý život."

Sňatek považují všechna náboženství za posvátný; jen minimum manželství se zde rozvede, ačkoli je to legální. Často i proto, že jsou ženy na svém manželovi ekonomicky závislé. „Pokud se žena rozvede, už se znovu nevdá. Je to pro ni velké společenské stigma," řekli nám otcové.

Můžu jít na číslo jedna?

Co má člověk udělat, když za ním přijde pětiletý Anand, ukáže mu sevřenou pěst se vztyčeným malíčkem a prosebně zamrká očima, aniž by řekl jediné slovo? Znamená to, že se potřebuje vyčůrat. Děti našemu „jít na malou" v angličtině i kannadštině říkají „dělat číslo jedna" - proto ten malíček. Podobně pokud potřebují na velkou, vztyčí ukazováček a prostředníček. „Číslo dvě," neboli „number two," pak znamená nejen onu činnost, ale také výsledný produkt.

Takovýchto gest používají Indové spoustu. Některá jsou podobná - třeba pokud má někdo žízeň, vztyčí palec a napodobí pití z lahve. Další jsou jiná. My, když chceme ukázat, aby někdo přišel k nám, kýveme vztyčeným ukazováčkem - a to je zde prý neslušné. Správně musí člověk kývat všemi prsty, ale otočenými směrem dolů, jako by shraboval rach s police. Jinak také gestikulují hlavou. Pro ne zakývou zleva doprava jako my, avšak pro ano vykreslí hlavou ve vzduchu ležatou osmičku. Dalo nám práci se naučit obě gesta rozlišovat; obojí na první pohled vypadá jako zápor. Pokud zase chtějí někomu prokázat úctu při pozdravu nebo při poděkování, sepnou ruce a mírně se pokloní. Vypadá to velmi sympaticky a rychle jsme to od nich odkoukali.

Nejlepší kamarádi – Naši kluci jdou na vycházku. Zvláštnější ale je, když se takto drží třeba třicetiletí tatínkové.

Hymna pro prostěradlo

Děti se od nejútlejšího věku učí národní hrdosti. Indové jsou na svou zemi velice pyšní, někdy až nekriticky. Projevy jejich hrdosti nám proto občas připadají docela legrační.

Už školkaříci mají v knížkách obrázky vojáků salutujících před indickou vlajkou; starší se pak v různých předmětech stokrát dokola učí kreslit obrysy Indie, vyjmenovat jména největších hrdinů indického boje za nezávislost a znát podrobný životopis otce národa Mahátmy Gándhího, který je ostatně vyobrazen na úplně všech indických bankovkách. Každé ráno všichni žáci společně recitují, že se své zemi zcela zasvěcují a že jejich štěstí spočívá pouze v rozvoji celé Indie. Někdy nám ranní nástup připadá jako u nás svého času pionýrský slib. Takto to však údajně funguje ve všech školách po celé Indii.

V některých učebnicích našich dětí se dají nalézt opravdové perly. Nejvíce ze všech asi vyniká páťácká etika. V kapitole Patriotismus se například píše: „Vůči naší zemi bychom měli cítit zvláštní sentiment. Když vidíme mapu naší země nebo naši vlajku, měli bychom mít pocit, že vidíme někoho, koho milujeme." Indové prokazují úctu všem národním symbolům - vlajce, státnímu znaku nebo hymně. Jednou jsem šel věšet prádlo na střechu školy právě během ranního nástupu dětí. Stála tam se mnou sestra Deana. Když žáci dole pod námi začali zpívat hymnu, přestala věšet prádlo a po tři minuty v pozoru koukala do prostěradla. Jakmile dozněl poslední tón, pokračovala ve věšení, jako by se nechumelilo.

V učebnicích jsou zcela jinak popsány některé postavy historie, které máme my zafixované jako negativní. „Je mnoho velkých osobností, které bojovaly za rovnost lidí," píše se v osmácké etice. A mezi příklady se objevuje Martin Luther King a Nelson Mandela, ale také Karel Marx a Mao ce Tung. „Ty knížky nejsou moc dobré," stěžoval si nám otec Jolly, který etiku učí. „Často je píší fanatici."

Dvě školy – Třída ve škole v blízké vesnici – děti sedí na zemi, učitelka má o židli opřený klacek, kterým udržuje kázeň. Naše děti mají oproti tomu ve škole docela luxus. Hlavní rozdíl je ale v přístupu učitelů. Ve vesnických školách se učitelé nesnaží a na svoji práci kašlou. To si ti naši nedovolí.

V angličtině pro čtvrťáky jsme nalezli srdceryvný příběh o chlapci, který se se svým kamarádem nechal nalákat do armády; jeho zemi posléze napadl nepřítel ze západu (zjevně Pákistán) a on proti němu čtyři měsíce hrdinně bojoval. Pak se vrátil, dostal medaili, všichni jej oslavovali a on si svoji kariéru v armádě nemohl vynachválit. „Věř mi, chlapče, práce u vojáků je lepší než jakékoli jiné zaměstnání," snaží se autor zmanipulovat malé čtenáře ještě více. „Mladí, silní kluci, jako jsi ty, jsou vždy v naší armádě vítáni!"

U nás děti nebijeme, jenom občas

Rozdíly v uvažování na začátku našeho pobytu zde několikrát způsobily, že jsme byli z indického způsobu řešení problémů zmatení. Když jsme se však trošku více rozkoukali, začaly nám jednotlivé věci do sebe zapadat jako kostičky lega.

Děti jsou zvyklé na velice tvrdou disciplínu. Za každý prohřešek proti pravidlům dostanou přísně vyčiněno. V dětech to pak vyvolává úplně nesmyslnou motivaci. Když se například zeptáme, proč zalévají ráno kytky, odpoví, že by je jinak některý z otců seřval. Nečistí si boty, aby je měly čisté, ale aby jim učitel nevynadal. Člověk pak přemýšlí, co se jim asi honí hlavou, když se se zavřenýma očima modlí, když v tichu ve studovně koukají do učebnic nebo třeba když všichni společně nadšeným hlasem zpívají indickou hymnu.

Z daných pravidel jakoby neexistuje výjimka, byť by byla jakkoli ospravedlnitelná. Třeba sedmák Veeresh šel jednou do školy v pantoflích, protože jej pevná bota tlačila do rozedřeného palce. I přes vysvětlení ale dostal vynadáno od ředitele a musel se jít přezout. Někdy narazíme na nepřekonatelný problém také my, když chceme dostat výjimku z pravidelného programu dětí pro nějakou naši aktivitu s nimi.

Ve škole se také používají fyzické tresty. Ne v nějaké příšerné podobě, ale narazíme na ně docela často. Učitel informatiky, kterému každý čtvrtek pomáháme s výukou, dává dětem za špatné odpovědi pohlavky. „Potřebují motivaci. Když to nebudu dělat, na studium se vykašlou," říká nám. Je pravda, že při jeho hodinách děti sedí jako puťky.

I tak je naše škola podle všeho na indické poměry naprosto výjimečná. V jiných školách jsou údajně fyzické tresty zcela normální způsob, jak si udržovat kázeň dětí, a metrová hůl patří k základní výbavě každého správného učitele. Osmák Sadashiva nám vyprávěl, jak v jeho minulé škole mlátil učitel děti každý den. Deváťák Vijay, který chodí do jiné školy v Deodurze, se jednou vrátil s rukou rozbitou do krve - prý od trestu.

Občas míváme s Maruškou při krocení dětí problém. V jiných hodinách jsou zvyklé, že pokud budou zlobit, dostanou fyzický trest. My jim lupneme jen výjimečně, a tak holt nemáme takovou autoritu, jakou bychom chtěli.

Když toho má dobrovolník plné zuby

Jako nejcharakterističtější rys zdejší společnosti nám ale připadá hierarchie. Je skrytá a zároveň přítomná skoro ve všem. A nejde jen o systém kast, který brání, aby jedinci z vyšších kast dělali podřadnou práci. Jde o určitý pocit toho, že je někdo výš a jiný níž. Kdo je výš, tomu chybí pokora vůči níže postaveným; kdo je níž, bere to jako skutečnost a své roli se podřizuje. Jako by někdo rozestavěl všechny lidi v Indii na nějaké dlouhé schody. Na schody, na kterých se jen stojí, po kterých se nechodí.

Tato hierarchie se při práci někdy projevuje docela únavně. Otcové mají přesně rozdělené pravomoci a jeden druhému do svých oborů příliš nemluví. Za svého kolegu neudělají ani sebemenší rozhodnutí i kdyby bylo stokrát jasné, jak by

kolega jednal. Někdy si nás přehazují jako horkou bramboru; zeptáme se jednoho, ten nás pošle za druhým, druhý za třetím... a my si připadáme jako ona slavná slepička shánějící vodu pro kohoutka.

V půli ledna odjel ze střediska bratr Saji, se kterým jsme si moc nerozuměli. Na jeho místo sem přišli dva noví - bratr Jayraj a bratr Biju. Bratři jsou studenti, ze kterých se za pár let také stanou otcové Salesiáni. V hierarchii jsou proto oproti otcům níž, zároveň ale výš než třeba učitelé ze školy. Očekává se, že budou pouze plnit úkoly dané otci. Nový bratr Biju umí toto pravidlo přivést do absurdní podoby. Pokud třeba rozhodnutí otců špatně pochopí, bude na něm trvat, i kdyby sám viděl, jak je nesmyslné. A můžeme se dohadovat, jak chceme. Bratr má na starosti zejména dodržování časového rozvrhu dětí, jak jej vytvořili otcové. Plní jej do puntíku; chceme-li něco navrhnout my, nedovolí nám bez schválení shůry vůbec nic.

Ruku v ruce s hierarchií jde neschopnost pořádně komunikovat. Otcové dělají většinu svých rozhodnutí sami; my se pak pouze dozvíme výsledek. Dopadá to tak, že se bojíme každé jejich porady; nikdy nevíme, jestli náhodou nezmění něco, co se týká nás. Někdy je pro ně také jednodušší říci ne, než ztrácet čas vysvětlováním a diskusí. Na vysvětlování důvodů pro své jednání nejsou zvyklí vůbec - někdy to dokonce považují za neslušnost, za projev odporu. „Neptej se pořád proč," okřikl jednou Marušku bratr Biju. „Ani já se neptám otců, i když některá pravidla nechápu. Prostě to musíme respektovat." Anglické slovíčko why proto používáme jen s maximální obezřetností.

Snad každý den tak zde dostaneme nějaký neviditelný políček. Jednotlivě takovéto nepříjemnosti nestojí za řeč. Někdy se ale nakumulují, a pak toho má dobrovolník plné zuby.

Kde je Kájíčku?

Už nyní se děsíme dne, kdy odsud budeme odjíždět. Až sedneme do džípu, zamáváme našim dětem a už je nikdy neuvidíme. Za toho půl roku jsme si s nimi vytvořili krásný vztah. Mezi těmi devadesáti Indiány není snad jediný, kterého bychom opravdu nemuseli; i na ty největší protivy jsme si zvykli a máme je rádi. Pro mladší jsme něco jako tatínek a maminka. Mají nás omotané okolo prstu. Když se třeba chci rozzlobit na neposlušného pětiletého Sandžeje, bezelstně mi strčí hlavu pod paži a začne se na mě smát od ucha k uchu. To se pak nedá vydržet, místo trestu se člověk začne smát taky. Marušku malé holky každé ráno češou. Perou se o hřebínek, ručičkama jí patlají pudr na tváře a nakonec jí mezi oči namalují indickou tečku.

Pro ty větší jsme zase něco jako starší bratr a sestra. S kluky je radost hrát fotbal. Dělají si ze mě legraci, že běhám strašně pomalu a že bych měl zhubnout. Když se ale náhodou strefím, pyšně si se mnou chtějí plácnout. Holky si s Maruškou rády povídají o důležitých holčičích věcech, třeba o svatbě, nebo také o tom, jak jsme se seznámili. To je pro ně jako pohádka.

Hlavně efekt – V půlce února se ve škole konal školní výroční den. Sešli se rodiče a známí všech dětí a sledovali víc než tříhodinový program plný tancování, nekonečných proslovů a divadla. S Maruškou jsme vytvořili instrumentální kapelu. Celý program musel být naprosto dokonalý; hlavně proto, aby se škola před rodiči ukázala v dobrém světle. Škola je na jejich postoji závislá. Pokud budou rodiče spokojení, budou mít zájem dál sem děti posílat. Spousta rodičů údajně hodnotí kvalitu školy právě podle kvality předvedeného programu.

Děti oslovují dobrovolníky vlastním způsobem. U holek vezmou křestní jméno a přidají za ně koncovku miss; v našem případě tak vznikla Mariamiss. Nic je nezajímá, že miss znamená v angličtině slečna, tudíž se pro Marušku nehodí. Mně říkají stejně jako bratrům Salesiánům, tedy prostě brother. Někteří si ale zvykli na hezčí jméno - uncle, neboli strýc. Ti malí při tom protáhnou úvodní a, takže pak skoro zazpívají ááánkl. Děti také odpozorovaly, jak se oslovujeme my dva navzájem. „What is Kájíčku?" ptaly se Marušky. Nyní už všichni vědí, že Kájíčku znamená malý bratr Karel. Někteří mě tak začali oslovovat. Nemají ale tušení o skloňování, a tak jim nedělá problém se zeptat: „Mariamiss, kam šel Kájíčku?" Českou gramatikou jim raději nepleteme hlavu.

Někdy se stane, že nám děti nedají ani chvíli na vydechnutí. Člověk si chce dvacet minut odpočnout, ale každé dvě minuty se ozve klepání na dveře a volání: „Mariamiss? Ááánkl?" Jeden potřebuje zalepit rozbité koleno, jiný chce spínací špendlík a ostatní si chtějí půjčit karty na hraní. Někdy jsme z toho unavení, ale moc dobře víme, že nám toto klepání na dveře bude doma strašně chybět.

(Pokračování příště.)

Z knihy: Sto dětí mi říká Brácho
MUDr. Marie a Ing. Karel Dvořákovi

Life in the Light

A view of life from the perspective of eternity can be terrifying.
It can also be clarifying.

As an eighteen-year-old, Redemptorist Father Don MacLellan worked in a hard-rock mine. On a July afternoon at 2:00 pm, the mine caved in. He and a couple of other men were trapped underground in the dark for thirty-two hours before they were rescued. He looked at life very differently after that. A view of life from the perspective of eternity can be terrifying. It can also be clarifying.

Antonio Montesino was a Dominican friar who worked in Cuba 500 years ago. One Sunday he gave a scathing homily in which he told landowners they were in mortal sin for overworking the native people, for not giving them enough to eat, and for stealing their land. The outraged landowners marched directly to the friary to complain to the prior. The prior said the friars agreed with Father Antonio.

I wonder what those landowners think 500 years later – now that they've entered eternity and seen life in the light of God's truth, now that they've seen the consequences of their actions. If they didn't repent during their earthly lives, they may be wishing – with eternal regret – that they had. They may be wishing they had listened to someone like Antonio Montesino.

Saint Ignatius of Loyola often asked people what decisions they would make if they were on their deathbed. From the perspective of eternity, what values would they wish they had lived, and what kind of life would have best helped them express those values? Saint Francis of Assisi is said to have been hoeing his garden when someone asked him what he'd do if he knew it was his last hour on Earth. He paused, then said, "I would keep hoeing my garden." He was able to say that because his life – like his garden – was in good order. How many of us can say the same?

Don MacLellan's thirty-two hours in a dark, collapsed mine helped him decide to become a priest. What would you change about your life if you knew today was to be your last day on Earth? Would you continue hoeing your garden, or would there be for you – as there were for the landowners of Friar Antonio Montesino's time – situations of injustice you've tolerated as "normal" for too long?

What's your view of life from the perspective of eternity? What would you like to change? Now do it.

By Gary Lauenstein, CSsR
Liguorian May – June 2012

HLASY NÁRODA - VOICES OF THE NATION - Měsíčník České Misie v Chicagu - Vydává Česká Misie - náboženské a kulturní středisko 9415 Rochester Ave., Brookfield, IL 60513. Mobil: (708) 533 - 1050, Telefon + Fax: (708) 255 - 5117, E-mail: velehradchicago@comcast.net Řídí: Mons. Dušan Hladík s redakční radou. Adresa: HLASY NÁRODA 9415 Rochester Ave., Brookfield, IL 60513. Roční předplatné (12 čísel) – USA osobní odběr 30.00 USD, USA poštou 1.třída 40.00 USD, Canada letecky 40.00 USD, Cizina letecky 55.00 USD. Jednotlivé číslo 2.50 USD. Nevyžádané rukopisy se nevracejí, redakce si vyhrazuje právo zaslané články a dopisy zkrátit, aniž by tím byl změněn jejich původní obsah. V otázkách soukromých zjevení, která dosud nebyla schválena církví, se plně podřizujeme definitivnímu rozhodnutí církevní autority.

The Golden Metropolis in the Heart of Europe

Mánes Gallery

After we had explored the southwestern ramparts of the Vltava, we return to the northeastern embankment, named after one of the founders of modern Czech artistic movement, Mikoláš Aleš. In front of us we suddenly encounter what appears to be a mill race, yet there is no water driven mill in sight. This rather incongruous structure which dominates these environs in one of four water towers which supplied the New Town's (Nové Město) public fountains and taverns with water. This Gothic construction was redesigned is the Renaissance style and the onion dome was added only at the end of the 18th century. The water tower replaced the Šítkovský mill. The adjacent Functionalist „building seems slightly anachronistic in locality abundant with the dazzle of many eclectic styles which include Secession (Art Nouveau), Art Deco and many "neo styles".

The Manes Gallery was constructed in 1923-32 by Otakar Novotný, an adherent of Rigorist Modernism. The first gallery was situated in the Kinský Gardens at the foot of Petřín Hill, but was razed shortly before World War One and replaced by the present building. Manes Gallery now serves diverse functions. It is the home of the Union of Artists, an exhibition hall as well as a cafe and restaurant. The Manes Society was founded in 1887 and brought together teachers and avant-garde students from Prague's Academy of Fine Arts and School of Applied Arts even though Josef Mánes was considered a founder of Czech conservative art movement. The Manes Society published a monthly review called "Volné Směry" (Free Trends) begun in 1896. It was an important forum for ideas of graphic and plastic artists and despite many hardships, caused by the censorships imposed by changing political regimes, the publication of the periodical lasted for 50 years. The Mánes Society also played a key role in opening up of Czech art to modernist thinking and to cosmopolitan currents. The Edward Munch exhibition in 1905 held at the Mánes Gallery was the occasion of an "esthetic revolution" which produced an entire generation of Czech Expressionists.

Jan Palach Square

A brief northerly walk from the Manes Gallery brings us to the Square of Jan Palach (náměstí Jana Palacha). The square is situated at the termination of Kaprova and Široká streets which emerge from Josefov. The quadrangle was previously known as Red Army Square (náměstí Krasnoarmejců) and embellished with a flowerbed in the shape of a red star commemorating the dead Soviet soldiers buried here temporarily after the Prague Liberation in May of 1945. The building on the east side of the square is the Faculty of Philosophy where Jan Palach was a student. At the age of 21 Jan Palach set himself on fire on the afternoon on January 16, 1969 at the foot of the statue of st. Wenceslas and four other Bohemian saints in the Wenceslas Square. He was one of fifteen students who decided to immolate themselves in protest against the invasion of Soviet troops and other member states of the Warsaw Pact on August 21, 1968. Palach's name had been drawn by lot. His death sparked off tumultuous reactions throught Europe and huge multitudes of Czech people took part in the funeral cortege appropriate for national heroes. After the "Velvet Revolution" of 1989 the new authorities promptly renamed the Red Army Square in Palach's honor and placed the bust of the martyred philosophy student on the corner of the faculty building. Jan Zajíc followed Palach's example on February 25, the 21st anniversary of the Communist coup d'état. Attempts to lay flowers on the spot of the student's martyrdom on the anniversary of Palach's tragic sacrifice provided an annual source of confrontation with the Communist authorities. Václav Havel received the last of his many prison sentences for just this kind of solemn tribute he rendered to Palach's memory. Two mounds of cobble stones and a cross set into the pavement outside of the National Museum (Národní museum) in the Wenceslas Square mark the spot where Palach and Zajíc sacrificed themselves.

The Rudolfinum

The north side of the Palach's Square is taken up by the Rudolfinum, also known as House of Artists (Dům umělců), a neo - Renaissance building designed by Jesef Zitek and Josef Schultz. It opened in 1885 and was renamed after Crown Prince Rudolph, a tragic and scandalous casualty of the double suicide which had taken place at the Mayerling hunting lodge in January of 1889. The building was not named after Emperor Rudolf, also a member of Habsburg dynasty, as some people erroneously assume. The Rudolfinum was originally built to house an art gallery, museum and concert hall for the Czech speaking community. In 1918 hoewer, it became the seat of the new Czechoslovak parliament, until 1939, when it closed down by the Nazi occupants. The roof of the Rudolfinum is decorated with statues of primarily German composers. According to author Jiří Weil, the Nazis were eager to remove the statue of the Jewish - born composer Felix Mendelssohn Bartholdy from the top balustrade. Since all of the statues lacked name identifications the German authorities decided to remove the one with the seemingly large Semitic nose. This turned out to be the statue of Richard Wagner, the favorite composer of Adolf Hitler and other Nazi leaders. The mistake wes discovered in time, but the statue of Mendelsohn escaped destruction and was returned to the balustrade at the end of World War II. After the war, in 1946, the Rudolfinum returned to its original use as the home of the Czech Philharmonic Orchestra which performs regularly in its magnificent Dvořák Hall. This large concert hall, noted for its impressive decoration, is situated on the south side of the Rudolfinum and contains the majestic organ built by the Rieger brothers of Krnov. Behind the Dvořák Hall is a smaller concert hall used for chamber recitals. The House of Artists has become the home of the Prague Spring International Music Festival, founded in 1946 to celebrate the 50th anniversary of the Czech Philharmonic. The festival traditionnally opens on May 12, the anniversary of death of Bedřich Smetana, with a performance of Má Vlast (My Fatherland) and closes on June 3 with Beethoven's Ninth Symphony.

Tony Jandáček

Photo on back page:
The Rudolfinum

